

DNEVNIK PAULINE P.

Sanja Polak

Pisat ću dnevnik.

Počinjem u rujnu.

Završavaju praznici.

Počinje škola.

Ne miriše više na more.

Sve miriše na novo.

Novi učitelj, nova torba, novi dnevnik. Novo druženje s mamom.

Deveti mjesec, kao da je prvi!

BEZ MUKE NEMA NAUKE

- More je hladno! - drhturila sam.
- Ma, nije! - uvjeravala me »morska« prijateljica Ana koja živi u Vodicama, gdje smo i mi ove godine ljetovali.
- Paulina, makni se sa sunca! - vikala je mama s golemim, smiješim šeširom na glavi. Da stvar bude gora, vikala je iz svega glasa, dajući tako svima do znanja da je baš ona, žena s najsmješnijim šeširom, moja majka. A lijepo sam joj rekla da sa šeširom izgleda grozno i da me samo sramoti!

Dok je ona tako paničarila bojeći se svake zrake sunca, moja prijateljica Ane pokušavala ju je smiriti:

- Teta, neće joj biti ništa od malo sunca!

Ane živi od svog rođenja u Vodicama. Ne boji se ni sunca ni morske vode. Ane se kupava u

moru već početkom svibnja. Da je samo vidite kako pliva! Pliva bolje od svih srdelica, brancina, škarpina i delfina zajedno.

Ovog ljeta, Ane je imala najljepšu brončanu boju na plaži. Nije se mazala nikakvim kremama.

A ja? Ja sam bila blijeda poput svih mliječnih proizvoda zajedno. Da slučajno ne bih potamnijela, mama me svaki dan po pet puta mazala različitim kremama.

- Pa ovako nikad neću pocrnjeti - stenjala sam dok je mama mazala moja leđa, ruke, noge, lice.

Kad bi Ane stala pokraj mene, izgledale bismo kao, kao... Znae kako izgleda komad kruha namazan Kinderladom? E, upravo smo tako izgledale. Ja sam bila dio kruha namazan svjetlom, a Ane dio kruha namazan tamnom kremom Kinderlade.

Ane je imala brata Šimu. I on je izgledao kao tamna krema Kinderlade. I on je plivao bolje od svih morskih riba zajedno. Mogao je preplivati pola Jadranskog mora, a da se uopće ne umori. Cijeli dan se zezao s dečkima na plaži i izvodio vratolomne skokove u vodu.

- Mali je savršen! - govorio je moj tata danima iz obližnjeg kafića tješeći svoje zaboravljeno plivačko umijeće gutljajima hladnog piva.

Nakon plivanja, vratolomnim skokovima pridružila bi se i Ane! To su bili skokovi! Skakala je na noge, na ruke, prsa, glavu, bok, guzu... Zavidno sam je promatrala i cviljela nad svojim »morskim« neznanjem. U trenucima najvećeg srama i tuge, sjetila sam se učiteljice i njezinih riječi - Bez muke nema nauke.

Tu sam rečenicu najviše mrzila dok je trajala nastava. Kad bi nam nešto bilo teško, učiteljica je samo »frknula« nosom i govorila nam o radu i zalaganju, o mucu i nauci.

Ta me izreka pošakljala usred ljetnih praznika i naredila mi da iskušam njezinu djelotvornost.

Zamolila sam Anu i Šimu da otvore ljetnu školu plivanja i skakanja u vodu. Imenovala sam ih svojim osobnim trenerima. Ujutro sam trenirala plivanje, a poslije podne skokove u vodu. Sedam dana trajala je moja morska škola.

- Paulina, ispravi lijevu ruku!
- Daj, ispravi i lijevu nogu!
- Ne boj se vode!
- Spusti glavu malo niže!

Plivala sam prsno, leđno, bočno. Plivala sam bez ruku, bez nogu. Plivala sam i plivala, plivala, plivala... Iako sam kašljala zbog progutane vode i osjećala hladnoću, bila sam uporna. Nisam dopustila da Ane i Šime pomisle kako sam kukavica i mamina maza.

- Skoči na glavu već jednom! - vikao je Šime za vrijeme poslijepodnevnog nastave skokova u vodu.

Nikako da skočim na tu svoju glupu glavu. Iako sam je stalno gurala u vodu, nikad nije htjela ući prva.

Ljutila sam se, ali i dalje uporno skakala, skakala i skakala. Nakon stotog skoka, osjetila sam daje glava prva u vodi. Napokon se opametila. Glava, mislim.

- Jes! - viknula sam izlazeći iz vode.

U žaru treniranja nismo ni primijetili ljude koji su nas počeli promatrati. Svakim danom bilo ih je sve više. Mama i tata gledali su moje treninge i nesretno kimali glavama.

- Ti mali Dalmatinci upropastit će nam dijete - mrmljali su.

- Paulina, izlazi iz vode! Prehladit ćeš se! Pazi! Past ćeš! - trčala je mama obalom.

Nit' sam se prehladila, nit' sam pala. Svakim danom bila sam sve bolja. Osjećala sam se snažnom i vrlo važnom.

Vodicama se, zahvaljujući tati i njegovim prijateljima, proširila vijest o mojim uspjesima i o Ani i Šimi. Kad sam svladala sve vrste plivanja i skakanja, moji »morski« prijatelji postali su već poznati učitelji vodenih sportova.

- Šime, hoćeš li i mene naučiti skakati? - pitao je moj tata i namignuo svojim prijateljima kojima je i dalje hladno pivo bilo zanimljivije od vodenih sportova.

- Ane, i ja bih željela plivati kao Paulina! - molila je Anu moja mama koja je napokon skinula svoj šešir i pristala da joj pokoja zraka sunca dodirne kožu.

Tako su Ane i Šime otvorili školu i za odrasle. Namučili su se s njima više nego sa mnom. Jer, odrasli se uvijek prave najspretniji i najpametniji, a gotovo uvijek nešto zabrljaju.

Morska škola »Kod Ane i Šime« trajala je cijele ljetne praznike. U podučavanju je bilo toliko posla da sam krajem ljeta i ja mlađu djecu učila plivati. Najbolje je bilo kad su mi dvije bake tražile savjet. Moji mama i tata svakodnevno su trenirali, jer u morskoj školi nema markiranja. Uza sve treninge, ipak sam bila bolja od njih. Zapravo, kao prvi đak bila sam i ostala najbolja. To se potvrdilo i na morskim susretima koje smo organizirali prije povratka u Zagreb.

Ovo ljeto bilo mi je prekrasno. Zahvaljujući Šimi i Ani, suncu i moru.

Još koji dan i počinje škola. Meni bolno nedostaje more. U nosnicama još uvijek osjećam miris mora. Tata je obećao da će me upisati u plivački klub Mladost.

Ipak, neće biti isto kao na moru. U bazenu, umjesto na more, miriše na klor. Umjesto Ane i Šime, učitelji su Ivek i Katica.

Svojim dalmatinskim prijateljima šaljem svakodnevno četiri zagrebačke puse i veselim se

sljedećem ljetovanju.

A čim počne nastava, moram reći učiteljici kako joj je rečenica »Bez muke nema nauke« stvarno super!!!

NA POČETKU SVE NOVO

Baš se veselim početku škole! Ne lažem, časna riječ! Samo, molim vas, nemojte to reći ostalim klincima, jer će misliti da sam malo pošašavjela. Nisam pošašavjela! Zaželjela sam se prijatelja iz razreda. Doru, Nikolinu, Martinu, Luku i Ratka nisam vidjela mjesecima. Naplivala sam se i naskakala u more za cijeli život. I sunčanje mi je dojadilo. I ležanje, i gledanje crtića. Nećete vjerovati, ma ne vjerujem ni ja, ali meni se piše, računa, misli. Još ćete manje vjerovati, ali, zaželjela sam se da me netko malo zagnjavi.

Počela je nastava i u mojem životu ima mnogo toga novoga. Imam novu torbu, novu pernicu, nove bilježnice, nove knjige i sve, sve novo.

Sve se blista i sjaji. Torba je najljepša u razredu. Knjige su uredno omotane i mirišu na novo.

Od ove jeseni imam i novu učionicu na ka-tu. I ona miriše na novo. U njoj su obojeni zidovi i ulašten pod.

I... gotovo sam zaboravila ono najvažnije! Imam novog učitelja. To je ipak najveća novost.

Novi učitelj i izgleda kao nov. Odmah sam primijetila da ima nove traperice i nove tenisice. Jako mu dobra stoje. Stalno se smije i fino miriše na muški parfem.

Učitelj je došao u novu učionicu s gitarom. Pravom pravcatom! Da vidite samo kako mu dobro pristaje! Osim što mu dobro pristaje, učitelj zna i dobro svirati na njoj. Cijeli nam je sat svirao. Mi smo pjevali. Tako smo jako pjevali i tako jako zijevali da nas je čula cijela škola. Za vrijeme odmora cijeli se razred pravio važan. Jer, nije mala stvar imati novog učitelja u novim trapericama koji zna svirati gitaru.

Nakon glazbenoga imali smo likovni. Svi su iz svojih novih i mirisavih torbi izvadili nove flomiće i nove likovne mape.

- Vidim, svi ste bili ovo ljeto na moru. Sigurno ste vidjeli mnogo ribica. Nacrtajte, ovim novim flomićima, što ljepše ribice.

- Smijemo i hobotnice? - pitala je Dora štreberica, koja se odmah pohvalila kako je na

otoku Zlarinu ovo ljeto uhvatila dvije. Ona se uvijek mora hvaliti.

- Naravno! - rekao je učitelj.

Za novog učitelja željela sam nacrtati najljepši crtež. Iako ja nisam hvatala hobotnice, odlučila sam nacrtati jednu. Ako može Dora, mogu i ja!

Baš kad sam hobotnici počela crtati petu nogu, pozvala me Nikolina. Okrenula sam se da vidim što me treba i... jao!!! Zaboravila sam dignuti flomić s papira! Hobotnici sam nacrtala ružnu, iskrivljenu nogu. Užasno je izgledala. Užasno sam se osjećala. Odjednom sam počela i užasno plakati. To je bila strašna pogreška! To, plakati pred novim učiteljem! Osratomila sam se već prvi dan. Ja i te moje suze! Bila sam bijesna na samu sebe. Bijesna da bih se od bijesa najradije ošamarila, samo da me nisu svi gledali.

»Zašto bulje u mene, kad mi se plače!« pomislila sam.

- Pogriješila sam, pogriješila. Nacrtala sam užasnu hobotnicu - mucala sam dok su suze i dalje frcale na sve strane.

Učitelj je vidio i čuo moj plač. Došao je do mene, čučnuo, pogladio me po kosi i rekao:

- Hobotnica uopće nije ružna. Samo je slomila jednu nogu. I ta noga će biti lijepa kad ozdravi.

Aha! Nikolina je pucala od zavisti! Iz njezinog pogleda vidjelo se da bi dala stotinu žvakaćih guma samo da je njena hobotnica slomila nogu.

Aha! To vam je pravi učitelj! Svakog klinca zna utješiti. Nakon njegovih riječi odmah mi je bilo lakše. I hobotnica mi se činila ljepšom. Nisam samo znala kako hobotnici nacrtati gips na slomljenoj nozi.

Poslije likovnoga, pozdravili smo se s novim učiteljem i krenuli kući. Ja s novom torbom i knjigama, a moj učitelj u novim trapericama. Nosio je gitaru i nešto zviždukao. Sve nas je još jednom pozdravio na hodniku.

Na putu do kuće razgovarala sam s Dorom i Nikolinom. I one su bile oduševljene novim učiteljem. Na samom ulazu u moje stubište ponovo smo ga srele. Novog učitelja, mislim. Veselo je zatrubio i mahnuo nam iz svojeg bijelog automobila.

- Kakav je to auto? - začuđeno je upitala Dora.

- Tako stari auto nisam nikad vidjela! - rekla je Nikolina. - Samo što se ne raspadne! Učitelj nam baš i nije neki, kad se vozi u takvom autu.

- Ti si stvarno malo glupa! - viknula sam. Ovo je već treći put danas da mi je Nikolina »dignula« živac.

- Pa kaj? Mogao si je kupiti novi auto! - rekla je Nikolina i još me više »raspigala«.

- Što ti znaš o autima i o učiteljima! Da je htio, sigurno bi si ga i kupio! - branila sam

ga.

- Možda je zaboravio kupiti novi auto. Ili ga nije stigao kupiti! - željela nas je pomiriti Dora, kojoj su mama i tata rekli da su svađe nešto najgore u životu. A Dora uvijek sluša odrasle!

Iako nisam htjela priznati Nikolini, i meni je bilo žao što učitelj nema novi automobil. Tada bi na početku školske godine zaista sve bilo novo!

»A možda učitelj baš zbog toga namjerno nije kupio novi auto?« razmišljala sam kasnije, sjetivši se tatinih riječi kako u životu ništa nije savršeno.

MAMA JE NAJBOLJA IZVANŠKOLSKA AKTIVNOST

U školi smo pisali sastavak: Kako smo proveli ljetne praznike. Ne znam zašto svake školske godine na početku moramo pisati jedno te isto. I to baš sastavak!

- Što se mora nije teško! - rekao je veselo učitelj i bezbrižno šetao po učionici, dok smo se mi mučili, razmišljali, pisali i brisali.

»Naravno da njemu nije teško, kad se samo šeće razredom i zvižduče. Nek' ga on onda napiše kad mu nije teško!« mislila sam u sebi. Noću valjda naglas!

Jedva sam nekako napisala pet rečenica o ljetovanju o kojem se ionako nema što pisati.

Sastavke su čitali oni koji su se javili, a to su bile, naravno, Nikolina i Dora. Dorin se sastavak još mogao slušati, ali Nikolinin... Bolje začepiti uši.

Učitelj je slušao, češkao se iza uha, kimao plavom, tresao rukom i na kraju rekao:

- Ne ide vam, društvo moje, baš najbolje. Ove godine trebat ćemo napisati još puno sastavaka.

- Ha, možeš si mislit! - šapnula mi je Nikolina kojoj se učitelj svakim danom sve manje sviđao.

Sljedeći sat učitelj je listao imenik i dnevnik. To je ona zelena, čarobna, velika knjiga u koju zapisuje što mi u razredu radimo i kakvi smo. Da mi je bar jednom zaviriti u tu zelenu knjigu! Učitelj u nju stalno nešto upisuje, a mi ne znamo što. To mu i nije neka fora! Zašto mi ne smijemo listati imenik i gledati svoje ocjene?

- Tako. I to je gotovo. Napisao sam vaša imena u novi imenik. Još samo da upišem vaše iz-vanškolske aktivnosti...

»Što? Molim?« - pitala sam se. Za izvanškolske aktivnosti nisam još čula. Dosta sam

aktivna u školi. Zašto se moram aktivirati i izvan nje?

Svake godine sve je teže u školi u kojoj je učiteljima glavni hobi izmisliti kako što više zagnjaviti nas učenike.

Kad sam htjela pitati o kakvim je to aktivnost i ma riječ, baš je zazvonilo.

Slatko zvono za kraj nastave - šapnula mi je Nikoli na, koja ne može izdržati ni pet minuta, a tla mi nešto ne šapne.

Učitelj je na kraju rekao:

- O tome ćemo sutra. Razmislite, čime se želite baviti izvan škole.

Izvanškolske aktivnosti mučile su me do ručka na koji su, slučajno, bili pozvani i baka Ljerka i djed Branko, teta Ivana i moj omiljen ujo Krešo. Odlučila sam svoju najmiliju obitelj pitati što misli o izvanškolskim aktivnostima.

- Mama, trebala bih izabrati neku izvanškolsku aktivnost - započela sam razgovor pri prvo žlici prevruće juhe od povrća. Mrzim juhe od povrća!

Mama je cmoknula i rekla:

- Paaa...

- Ne počinji rečenicu s paaa... - prekinula sam je.

- Ne ispravljaj starije od sebe! - prekinuo je mene tata.

- Paaa - krenula je ponovo mama - bilo bi dobro da napokon počneš svirati glasovir. To sam ja oduvijek željela.

- Svašta! Pa da poblesavi od crnih i bijelih tipki! - rekla je baka. - Najbolje je da kreneš na balet. Tvoja mama je tako divno izgledala u baletnom kostimu i papučicama. Trebala je postati prava balerina, ali se zaljubila u tvog tatu.

- Od baleta i umjetnosti danas se ne živi, ljudi moji! - pametovao je ujo Krešo. - Zaboravili ste na strane jezike. Koliko stranih jezika govoriš, toliko vrijediš. Kak' bih ja putovao svijetom da ne znam strane jezike?

- Pa neće mi kći cijelu mladost štrebati jezike kao ti! Daj se pogledaj! Sav si zafrkan! To ti je od štrebanja - galamio je tata na uju i lupao žlicom po punom tanjuru juhe od povrća.

- Tenis je prava stvar! Ako Paulina piše lijevom rukom, i teniski reket bi držala lijevom. Ljevoruke tenisačice su danas na cijeni. Pogledaj Ivu Majoli. Tenisom je zaradila novce za cijelu obitelj.

- Kakav sport! Paulina je umjetnička duša kao ja! - rekla je moja teta Ivana miješajući juhu da joj se brže ohladi. - Ja sam oduvijek željela biti glumica. Ne bi bilo loše upisati Paulinu na satove glume.

- O kakvoj ti glumi trabunjaš? - pitao je djed Branko koji se jedini veselio juhi od

povrća. - Znaš kak' su danas opasna vremena. Mislim da bi Paulina trebala ići na treninge karatea. Vidiš da su danas svi poludjeli. Huligana koliko voliš. Puna ih je »Crna kronika«.

Bilo je tu razgovora i o plivanju, zagrebačkim dječjim zborovima, likovnim radionicama i iako redom. Razgovor koji se vodio uz juhu bio je jako glup. I juha je bila glupa. Nju sam pojela na silu! Zmirećki! Pri svakom zalogaju zamišljala sam da gutam sladoled od lješnjaka.

Dok sam jela meso s krumpirom i kasnije kolač od jagoda razmišljala sam o svemu što smo razgovarali. Na kraju ručka shvatila sam da te izvanškolske aktivnosti nisu za Paulinu kakva sam ja, jer...

Ako mi kupe glasovir, s njega ću stalno morati brisati prašinu. Sviranje da i ne spominjem.

Imam dug vrat i u baletnom kostimu izgledala bih kao žirafa. Žirafe su lijepe samo u zoološkom vrtu.

Strane jezike već učim gledajući televiziju. Čujem tamo i engleski i njemački i talijanski i španjolski.

Teniski reket izgubila bih nakon prvog sata. Što mogu kad sam zaboravljiva i izgubljava.

Zapravo, izvanškolske aktivnosti uopće ne zanimaju - priznala sam samoj sebi. To me pomalo razočaralo znajući da će Dora sutra sigurno učitelju izdiktirati bar pet aktivnosti. Ali, nisu svi k'o Dora!

Poslije podne, u parku, sreća sam Martinu. Odmah sam je žalosna upitala koju je ona izvanškolsku aktivnost izabrala.

- Nikoju! - »pravogovorno nepravilno« odgovorila mi je. - Izvanškolske aktivnosti imam ja svaki dan doma sa svojom mamom. Ponedjeljkom i četvrtkom igramo se zajedno u parku, srijedom i petkom šećemo gradom, utorkom idemo u kino, a vikendom na izlete.

To mi se jako svidjelo. Više nisam bila žalosna. Hoću i ja takve izvanškolske aktivnosti. Odmah sam se sjetila kako to ostvariti:

- Martina, može li tvoja mama pozvati moju na kavu? Bilo bi dobro da to bude ponedjeljkom ili četvrtkom prije vašeg odlaska u park.

- Nema frke! - frknula je Martina koja zaista zna razveseliti tužnu prijateljicu.

Odlučila sam! Moja izvanškolska aktivnost bit će od sada druženje s mamom. Ionako se malo s njom družim.

Zahvaljujući Martini izabrala sam svoju iz-vanškolsku aktivnost. Nju ću ponosno sutra reći učitelju i to ovako:

- Mama je moja izvanškolska aktivnost. Kad god sam slobodna, družim se s njom!

A učitelj neka u svoju tajanstvenu zelenu knjigu, koju svi nazivamo imenik, napiše što

god želi! Ionako mi to ne možemo i ne smijemo pročitati!

LISTOPAD

Deseti mjesec po redu.

Lišće pada na sve strane.

Skupljam lišće i još štošta drugo.

Osim lišća, pada i kiša.

Miriše na kruh i pecivo.

I na moju rođendansku tortu.

I na kremaste kolače!

KRUH ILI KREMASTI KOLAČI

Ponekad domaće zadaće našeg učitelja znaju biti smiješne. Smiješno je kad domaću zadaću, osim nas dobiju i naši roditelji. Još je smješnije kad oni tu zadaću ne znaju napraviti, a najsmješnije kad nam to i priznaju. Tako je bilo neki dan u mojoj kući.

Učitelj nam je toga dana pričao o kruhu. Govorio nam je sve ono što smo mi odavno naučili kad nas je mama slala u pekarnicu. Silno se trudio pa ga nitko nije želio prekinuti riječima:

- Učitelju, sve to već znamo!

Bolje da on nama priča o kruhu nego mi njemu o imenicama i glagolima.

Na kraju nastave učitelj je rekao:

- Danas će zadaću dobiti vaše mame. Neka i sutra ispeku kruh!

- Moja će mama ispeći kiflice - obavijestila je učitelja Dora.

Pih, ona uvijek mora biti nešto posebno!

- A moja pogačice - javila se Nikolina koja uvijek mora oponašati Doru.

- Smijemo li donijeti u školu perece? Kad ih moja mama ispeče, prste ližeš! - hvalio se Luka.

Učitelj je na kraju predložio da netko donese u školu i *buhle* koje on voli najviše na svijetu.

- Moja baka pravi najbolje buhle! - javila se opet Nikolina, samo da se sviđa učitelju.

»To znači da ćemo sutra učionicu pretvoriti u pekarnicu«, pomislila sam i baš me zanimalo kako će to izgledati.

Čim sam stigla kući, veselo sam ispričala mami o čemu smo razgovarali u školi. Rekla sam joj i domaću zadaću.

- Kakav kruh? Tvoj učitelj je stvarno neozbiljan! Tko još danas zna peći kruh? Ja znam peći samo kremaste kolače!

- Ali meni za sutra treba ispeći kruh, a ne kremaste kolače.

- Ne pada mi na pamet peći kruh koji mi sigurno neće uspjeti. Znaš kakva sam šeptrlja za kruh i dizano tijesto!

Krasno! I to mi je neka mama? Ne zna ispeći običan, najobičniji kruh. Kako druge mame znaju? I kiflice, i pogačice i perece. One sve peku. Jedino je moja mama šeptrlja. Ona uvijek mora biti nešto posebno.

- Sad ću se zbog tebe osramotiti! - ljutila sam se i na mamu i na učitelja, i na sve mame koje to rade bolje od moje. - Sve mame će ispeći kruh. A ti?

- Ja znam peći samo kremaste kolače - ponovila je mama i slegnula ramenima. - Nego, imaš li ti neku pametniju zadaću od pečenja tog kruha? Normalni učitelji zadaju djeci zadaću, a ne nama odraslama.

Da nije strašno, bilo bi smiješno! U današnjim vremenima, pokraj pekarnica na svakom koraku, ni na rođenu majku ne možeš računati.

Bila sam ili ljutita ili tužna. Nešto od toga sigurno. Izašla sam iz stana ne znajući kamo. Na stubištu sam osjetila ono što se trebalo osjetiti u mojem stanu. Miris pečenog kruha.

- To! Teta Ljubica! - uzviknula sam i znala sam daje moj problem riješen.

Teta Ljubica je moja susjeda koja peče najfiniji kruh i voli jesti »505« bombone. Odmah je pristala zamijesiti kruh.

- To je tren posla! Dodaj mi brašno, kvasac, sol i vodu - rekla je veselo i stavila u usta jedan »505« bombon.

Cijelo poslijepodne mijesile smo, brašnile, dizale i pekle kruh u njenoj mirisnoj kuhinji. I jele smo, naravno, »505« bombone. Baš nam je bilo lijepo.

I mojoj mami je bilo lakše. Znala je da joj se kći zbog njenog neznanja ipak neće osramotiti. Zamolila je tetu Ljubicu da je napokon nauči peći kruh i kolače od dizanog tijesta.

- To je tren posla! - ponovila je teta Ljubica i pljesnula rukama punim brašna. - Sad ćemo ispeći još jedan kruh, da tvoja mama vidi kako se to radi.

Tog poslijepodneva u kuhinji tete Ljubice ispekla su se četiri kruha. Prvi je bio za moju školu. Drugi je ispekla teta Ljubica da pokaže mami kako se to radio. Treći, koji je ispekla mama, nije baš uspio. Četvrti kruh su mama i teta Ljubica pekle zajedno da isprave treći, neuspjeli kruh.

Kad sam sljedećeg jutra donijela u školu četiri kruha, svi su ostali bez daha.

- To si sve ti ispekla? - pitali su me začuđeno.

- Naravno! - viknula sam i dignula nos u zrak.

Nikolina i Dora sumnjičavo su me pogledavale.

- Što me gledate? Pomogla mi je malo teta Ljubica! - na kraju sam priznala.

U razredu je bilo i lijepih kiflica, buhtlica, pogačica...

Cijeli dan je bio veseo, jer smo i mi u školi mijesili i pekli kruh. Brašna je bilo po cijeloj učionici. Najsmješniji je bio učitelj. Stavio je na glavu visoku bijelu kapu i zavezao pregaču oko struka. Dobro je izgledao kao kuhar, ali nije znao mijesiti kruh kao ni moja mama. Skužila sam to odmah. Samo se pravio da zna! Na kraju sata je i sam priznao da o pečenju kruha nema pojma.

- Ja vam znam peći samo kremaste kolače! - rekao je da bi se opravdao. Bez veze! Kao da učitelji moraju znati baš sve na svijetu.

- A kakve kremaste kolače najviše volite peći? - pitala je dosadna Nikolina.

- Kremšnite.

Nisam više mogla šutjeti! Morala sam i ja svoju mamu pohvaliti:

- Vi ste onda, učitelju, kao moja mama. I ona zna peći samo kremaste kolače!

- Eto vidiš! Čija još mama peče kremaste kolače? - pitao je na kraju sata učitelj.

U zraku je bilo dvadesetak ruku.

- Stvar je jasna ko suza! Sljedeći mjesec imat ćemo u razredu Dan kremastih kolača.

- Kakav dan? - pitali smo ne vjerujući svojim ušima.
- Dan kremastih kolača!

Za takav dan još nismo čuli, ali smo mu se već unaprijed veselili.

»Baš imamo super učitelja!« razmišljala sam putem od škole do kuće. U razmišljanju sjetila sam se još nekih dana koje bismo mogli slaviti. Bilo bi dobro da nakon Dana kremastih kolača slavimo Dan čokoladnih keksa. A nakon toga Dan palačinki. Ili Dan sladoleda? Krajem školske godine mogli bismo slaviti Dan voćnih salata ili Dan gumenih bombona. To bi bila škola! Svi bi je voljeli i svi bi živjeli za nju. Za školu i za njene vesele i slatke dane.

BEREM SVE I SVAŠTA

Sve je počelo još ljetos. Dosađivala sam se na terasi vikendice na ogulinskom jezeru Sabljaci. Bilo mi je dosta i kupanja i sunčanja i ribolova na obali jezera. K meni je dotrčala Monika. Njena baka ima velika polja na kojima je zasađen kupus.

- Ideš li s nama? - upitala je Monika i skakutala od nestrpljenja da traktor s prikolicom punom ljudi krene na polje. - Idemo u berbu kupusa.

Iako ništa nisam znala o poljima, kupusu i berbama, iz dosade sam krenula s njom.

Uživala sam u vožnji na traktorskoj prikolici. Oko mene je bilo mnogo teta i stričeka.

- Zar će svi oni brati kupus? - upitala sam začuđeno i nadala se da ćemo to brzo obaviti.

Traktor se zaustavio na velikoj njivi.

- Ovo sve trebamo pobrati! - rekla je veselo Monika.

- Ideeešššš... - nisam joj vjerovala! Preda mnom se širio pogled na samo jedno, a to je bio kupus. Njiva je bila puna kupusa.

Pa to ćemo brati mjesec dana! - još uvijek nisam mogla vjerovati. - Gdje su svi zečevi svijeta da nam pomognu? I njima se valjda kupus od tolikog kupusa zamjerio.

Monika i ja silno smo se zabavljale. Nismo trebale puno raditi. Trčale smo poljem i brojile berače i pune prikolice.

Naučila sam kako se bere kupus koji se kasnije kiseli da se može jesti cijele zime.

Kad sam pokupila kupus, stigla sam u Zagreb. Dosađivala sam se listajući nove školske knjige.

- Ideš li sa mnom? - upitao me susjed Pero koji je imao vikendicu u Zagorju. - Idemo brati šljive.

- Hm, to bi moglo biti zanimljivo. Volim šljive i pekmez od šljiva. Isplatilo bi se brati ih.

Susjed Pero doveo me u šljivik. Ništa se nije vidjelo osim velikih stabala punih šljiva.

- Pa to ćemo brati mjesec dana! - ponovo sam uzviknula, dok je dvadesetak teta i stričeka kupilo šljive.

Bilo nas je puno i bili smo vrijedni. Prije nego što je pala večer, sve su šljive bile u košarama i velikim bačvama.]

- Od šljiva će djed peći rakiju, a baka pekmez! - ponosno je rekao susjed Pero, praveći se važan sa svojini šljivama. I meni je dao košaru punu šljiva koje smo kod kuće pojeli, jer se mojoj mami nije dalo praviti pekmez.

- Lakše je pekmez kupiti u samoposluživanju! - bio je mamin stav prema spremanju zimnice.

Obrala sam šljive i čekala sljedeću berbu. Dosađivala sam se brojeći drvene bojice koje treba našiljiti. Baš sam odbrojila dvadesetu, kad je u sobu ušla Dora.

- Ideš li sa mnom? Treba u bakinom dvorištu obrati jabuke!

- To je život! - zapjevuckala sam i krenula.

Nakon kratke vožnje automobilom, stigli mi to u bakin voćnjak. Strašno me zanimalo koliko jabuka treba obrati.

- Mogla sam si i misliti. Pa to ćemo brati mjesec dana! - ni jedna me berba više nije mogla iznenaditi. Kamo god se okreneš, vidiš same jabuke.

Srećom, i u ovoj berbi mnogi su nam pomogli, tako da smo je obavili do mraka. Jabuke smo odlagali u drvene sandučice.

- Imat ćemo ih cijele zime! - veselila se Dora i pružila mi košaru punu jabuka. I jabuke smo, poput šljiva, odmah pojeli, jer ih nismo imali kamo spremići za zimu.

- Lakše je jabuke kupiti na placu nego ih čuvati u podrumu koji nemamo! - ponovo je »pametno« zaključila moja mama.

Nakon berbe jabuka počela sam se ponovo dosađivati. Iz dosade sam brojila prljave tanjure u maminoj kuhinji. Kad sam ih odlučila oprati, u kuhinju je ušla Martina.

- Ideš li sa mnom pomoći djedu pobrati grožđe?

Bila sam spremna za berbu grožđa. Kad smo stigli u vinograd, grožđa je bilo da se zgroziš.

»To ćemo brati mjesec dana!«, ponovo sam pomislila, ali se nisam usudila izgovoriti.

Grožđe se bralo i stavljalo u velike posude. Berači su mi rekli da će od toga nastati vino.

Više nisam mogla osjetiti dosadu. Čim bih se počela dosađivati, krenula bih s nekim

nešto brati.

Vedranovom djedu trebalo je obrati kruške. Što da vam kažem? Krušaka na svakoj grani. Brali smo ih satima.

Lukinoj teti trebalo je pobrati kukuruz. To je bila berba. Klipova kukuruza na sve strane.

S Majom sam šetala šumom i brala kestene. Da samo znate kako to pika! Kesteni se zaista znaju braniti od berbe.

Jesen je pravo godišnje doba za mene. Stalno si u berbi, stalno nešto bereš.

Sada, u listopadu, čim osjetim dosadu, počnem brati mrvice s poda. Ili rublje s balkona. Kad sam u parku, skupljam crveno i žuto lišće. Katkad nešto i naučim pa mi se dogodi da poberem i dobru ocjenu u školi.

- Berem sve i svašta! - zaključujem radosno i uživam u berbama.

DUPLIĆI ZA ROĐENDAN

Brojim dane do svojeg rođendana. Jer, to je najljepši dan u godini. Na rođendan, svi te maze, paze, čestitaju ti, donose darove.

- Paulina, ove godine tvoj ćemo rođendan proslaviti skromnije - najavio je tata kojem je već bilo dosta šestodnevni proslava svake godine. - Treba štedjeti. Teška su vremena.

- Da, da! - »nafureno« sam odgovorila. - Baš ste na meni odlučili štedjeti!

- Prestani, Paulina! - viknuo je tata.

Nisam mogla prestati. Nastavila sam i dalje »furiozno«:

- Zar nećemo pozvati bake i djedove?

- Hoćemo! Njih ćemo pozvati na nedjeljni ručak - odgovorila je mama.

- A kumu Smilju i kuma Željka? A stričeka Igora, tetu Suzi i ostale naše prijatelje? - nastavila sam.

- I njih ćemo pozvati. Ako ih ne pozovemo, naljutit će se. Oni će doći u subotu navečer.

- A susjede Ljubicu i Peru? A tetu Bebu s petog kata? - i dalje sam nabrajala.

Oni neka dođu u petak poslije podne.

- A prijatelje iz razreda?

- S njima ćeš slaviti u školi - rekao je tata.

- Ali svi svoje prijatelje pozivaju i doma!

- Pa što je to s današnjim klincima? - vikao je opet tata. Kad sam bio mali, bio sam

sretan ako sam svog najboljeg prijatelja mogao počastiti i kuglicom sladoleda. Jednom jedinom! Na današnje klince trebaš potrošiti stotine kuna i još nisu sretni!

- Ali, Zorane! To je *naša* klinka. Samo jednom u životu slavi devet godina! - vikala je sad i mama.

- Ma baš me briga. Slavite rođendan i deset dana ako želite. Ne da mi se više s vama raspravljati - rekao je tata i otišao u sobu.

Mama mi je namignula i ja sam znala da je sve sređeno. Rođendan ću ponovo slaviti pet dana.

S nestrpljenjem sam čekala četvrtak. Počelo je s proslavom u razredu.

Toga sam dana u razredu bila »glavna«. Stabla sam prva u redu za užinu i kad smo išli na tjelesni. Učitelj je mene zvao ako mu je trebalo što pomoći. Zadnji školski sat organizirali smo proslavu pa nismo imali matematiku. Živjeli rođendani! Jeli smo tortu i slatkiše. Učitelj je uzeo gitaru. Svi su mi otpjevali pjesmu »Sretan rođendan!«. I onda još »Happy birthday!«. Na kraju proslave dobila sam razredni dar.

»Što je unutra? Što je unutra?« pitala sam se znatiželjno. Unutra je bila knjiga »Čudnovate zgode šegrta Hlapića«.

»Krasno! Dar koji već imam! Može li tko kupiti neku knjigu koja nije obvezna lektira?« pomislila sam glumeći oduševljenje i zahvalnost.

U petak poslije podne mama je ispekla kolače za susjede. Svi su mi veselo čestitali i donosili darove.

- Vauu! Koliko darova! - oka nisam mogla skinuti s njih.

Susjeda Ljubica kupila mi je crvene čarape. Baš onakve kakve sam od mame dobila prošli tjedan. Susjeda Beba bila je ponosna na kupljenu pernicu.

»Što će mi pernica, pa imam već četiri?« pitala sam samu sebe opet glumeći oduševljenje.

Srećom, proslava rođendana se nastavila u subotu. Bila sam uvjerena da će me barem bake i djedovi iznenaditi nečim novim i zanimljivim.

Prvo su došli baka Višnja i djed Željko. Nakon polusatnog cmakanja i štipanja po obrazima, pružili su mi poklon. U velikom zamotanom paketu bile su nove traperice.

- Baš su lijepe - rekla sam veselo i otrčala probati ih u kupaonicu. Sjajno su mi pristajale. Napokon sam dobila ono što još nemam!

Za nekoliko trenutaka stigli su baka Ljerka i djed Branko. I oni su me pola sata štipali i cmakali. Pružili su mi poklon. Kad sam ga nestrpljivo odmotala, ugledala sam još jedne, iste traperice.

- Hoćeš li ih probati? - upitala me baka Ljerka.

Već sam ih probala. Iste mi je kupila baka Višnja. Vas dvije ste se baš mogle dogovoriti što ćete mi kupiti!

Navečer su stigli kuma Smilja i kum Željko. Veselo su mi pružili svoj dar. Odmotala sam lijepo zamotan paket i ugledala plavi šal, kapu i rukavice.

- Ovo je zbilja previše! - vrisnula sam.

- Ma, što bi bilo previše? Da sam imala više novaca, kupila bih ti bolji poklon.

Kuma Smilja nije shvatila u čemu je »štost«. Prasnula sam u smijeh i otrčala do ormara pokazati joj kako već imam isti takav komplet za zimu. Napokon shvativši, tužno je rekla:

- Šteta, bacila sam račun i ne mogu to zamijeniti u trgovini.

- Zbilja krasno! Tko je vidio da se računi bacaju!

Veselila sam se dolasku tete Suzi i stričeka Igora. Njihovi rođendanski darovi uvijek su do sada bili zanimljivi. Ove godine i teta Suzi je »fulala«.

- Nadam se da ti se sviđa ovaj zlatni privjesak! - uzviknula je ljubeći me.

- Da sviđa! Prekrasan je! Imam već pet takvih!

Nadala sam se da će prijatelji iz razreda biti maštovitiji. Međutim, i oni su me razočarali. Zamislite, dobila sam tri iste bilježnice, dvije jednake čokolade i četiri slična novčanika.

- Što je to s današnjim gostima? Poklanjaju same duplice!

Umjesto duplića sličica za album, imam duplice darova. To se samo meni, Paulini P., može dogoditi.

Mama i tata su nakon velikog pospremanja slana, u kojem se nakon petodnevnih proslava zbilja imalo što pospremiti, pogledali darove.

- Čuvaj ih dobro, Paulina! Sve to puno košta!

Stalno mi govore kako moram čuvati stvari. Koga ili što moram čuvati? »Duplice« darova? A ne, ne! Malo su se zabunili.

Ja ove godine mogu biti bez brige. Ako poderem traperice, imam druge iste. Ako izgubim kapu, opet imam još jednu. Novčanike mogu gubiti tri puta, a privjeske čak četiri puta. I knjigu smijem negdje zaboraviti. Čemu se onda zamarati i stalno misliti na svoje stvari? Za izgubljene stvari postoje rođendani kakav je bio ovaj moj!

STUDENI

Ili je studeno ili je hladno.

Kad je sunčano, idem na izlet.

Kad je maglovito, želim novi kaput.

Kad je kišovito, trebam novi kompjutor.

Kišovito, maglovito, vjetrovito...

I ponekad sunčano.

Tako je u jedanaestom mjesecu.

VJENČANJE

- Djeco, u četvrtak idemo na izlet! - rekao je učitelj jednog jesenskog jutra.
- Spremite ruksake, lopte i ostale izletničke potreštine. Vrijeme je da se upoznamo s prirodnim ljepotama.

- Jeeeee! - viknuli smo svi u jedan glas.

U razredu je nastao opći urnebes. Svi obožavamo izlete, između ostalog i zbog toga što se na izletu ne pišu diktati, sastavci i rješavaju kontrolni zadaci.

- Penjat ćemo se i spuštati obroncima planine Medvednice i posjetiti Medvedgrad.

»Medvedgrad?«, pitala sam se. »Nije li to ono mjesto na koje me tata namjerava odvesti već dvije godine, ali uvijek, kad sve isplaniramo, padne kiša ili se netko razboli?«

Učitelj je, kao pravi učitelj, ispričao sve što treba znati o Medvedgradu. Ponovio je kako se trebamo ponašati - to je mogao i preskočiti - i rekao da se do obronaka Medvednice vozimo autobusom s učenicima 4. a razreda.

»To! Sjedit ću s Ivanom u autobusu!« - osjetila sam uzbuđenje.

Ivan je učenik 4. a razreda i već je dva tjedna zaljubljen u mene. Na to su me upozorile Dora, Nikolina i Martina.

- Pogledaj, opet Ivan! - svako jutro me zezala Dora kad bi Ivan prolazio pokraj naše učionice.

- Popravi suknju, Ivan te gleda! - zezala je i Nikolina.

- I danas će te Ivan čekati pred školom - pogađala je Martina.

- Ivan je zaljubljen u tebe i točka! - zaključio je pametni Ratko, najbolji učenik u razredu.

Kad se Ivan zaljubio u mene i ja sam se zaljubila u Ivana. To je bar lako. Protiv moje nove zaljubljenosti bio je samo moj stari dečko Luka. Tko mu je kriv kad je mlađi i niži od Ivana.

Tako smo, na brzinu, Ivan i ja postali cura i dečko. Ivana sam zavoljela tako snažno da sam to čak i mami morala reći. Zbog nove zaljubljenosti već mi je dva puta oprostila što sam zaboravila odnijeti smeće.

Na dan izleta Ivan me nestrpljivo čekao pred školom. Odmah sam mu predala svoj ruksak. U autobusu smo zajedno sjedili. Zajedno smo i hodali Medvednicom.

Svi učenici, zajedno s učiteljem i učiteljicom, »skužili« su da je to prava ljubav.

- Zašto se ne vjenčate kad se toliko volite? - pitao nas je Marko.

- To je baš dobra ideja - rekao je učitelj i na-mignuo učiteljici.

- Napraviti ćemo vjenčanje! - svečano je izjavila učiteljica.

Svi su pljesnuli rukama od veselja. Ja nisam pljesnula, jer vjenčanje je stiglo tako naglo i neočekivano. Uvijek sam se zamišljala u bijeloj vjenčanici. Kad tamo... Vjenčati ću se u trapericama i kariranoj košulji. Osim mene bio je zbunjen i Ivan. Njega nitko ništa nije pitao. Zbunjeno se smješкао i pogledom potražio moj pogled. Kad su nam se pogledi sreli, shvatili smo da smo već napol' vjenčani. Ipak smo bili zaljubljeni.

Jedino se Luka pravio da ništa ne čuje i ne vidi. Nesretno je sjedio iza jednoga grma i patio. Jadan Luka! Ali što mu ja mogu! Protiv sebe ne mogu! Ne mogu otkazati vjenčanje kojem se vesele svi treći i četvrti razredi naše škole.

Ubrzo su počele pripreme za vjenčanje. Neki su pjevali: *Paulina i Ivan, zaljubljeni par, oni će se vjenčati i dat ćemo im dar...!* Pjesma mi se, naravno, nije sviđala, ali što se može!

Ivan je od jesenskog lišća napravio za mene vjenčani buket. Stvarno je snalažljiv i romantičan. Ja sam za kumu izabrala Doru, jer smo još iz vrtića jako dobre prijateljice. Nikolina se malo »nafurila« zbog toga pa se pridružila tužnom Luki iza grma.

Nakon obilaska Medvedgrada, u obližnjoj šumi, vjenčala sam se s Ivanom. Na vjenčanju

smo imali orkestar, zbor, djeveruše, matičara, svećenika... sve, sve, sve! Ludo smo se zabavljali. Nakon vjenčanja i plesa krenuli smo kući.

Mami i tati stigla sam kao udana žena. S Ivanom sam se ipak dogovorila da smo muž i žena samo u školi.

- Zašto samo u školi? - pitao je tata, mene, udanu ženu.

- Tata, ti ništa ne kužiš! - strogo sam ga pogledala i počela objašnjavati. - Još mi se ne peru njegove majice i ne glačaju traperice. Skuhati ne znam ništa, a na usisavanje sam alergična. Dok perem ili brišem suđe, uvijek nešto razbijem...

Nabrajala bih ja još puno toga, ali me mama prekinula pitanjem:

- Smije li se to događati udanoj ženi?

Promatrajući svoju spretnu i vrijednu mamu, zaključila sam da ne smije. Kao udana žena nisam se dobro osjećala. Posla preko glave. Bolje se bezbrižno igrati i biti samo nečija cura.

Odlučila sam sutra objasniti Ivanu da se želim rastati. Pitat ću učitelja kako se to radi. Ako nas je vjenčao, neka nas i rastavi! Mislím da će i Ivan biti za to! Ako se Ivan bude tome i protivio, u pomoć ću pozvati Luku. On jedva čeka da ponovo budem njegova cura.

MOJ ILI NJIHOV KOMPJUTOR

- Gdje si cijelo poslijepodne? - pitao me ljutito tata Zoran i uputio mi prijeteći pogled.

- Kod Martine - odgovorila sam skrušeno, bojeći se prijetećeg pogleda.

- Već tjedan dana svako si poslijepodne kod Martine. Što radite tamo?

- Igramo igrice na kompjutoru!

- Što će misliti njeni roditelji o tebi?

- Mislit će kako sam jadna. Jedino još ja nemam kompjutor. Zato i moram ići Martini.

Već nekoliko mjeseci kod kuće cvilim za kompjutorom. I Dora, i Luka, i Martina i svi, baš svi već imaju kompjutor. Jedino meni moji pametni roditelji to ne mogu kupiti.

- Koliko sam ti puta objasnio da si za tako skupu stvar još premala. Kompjutor zatupljuje dijete - trudio se mirno objasniti tata bez prijetećeg pogleda.

Međutim, ja sam uvijek imala spreman odgovor.

- Ne vidim da su moji prijatelji tupi. Dora i Tomica su jako oštri dok se igramo. Da vidiš samo kako viču i bore se da pobijede. Kompjutor ih može samo naoštriti. Zatupiti nikako!

Kad sam završila, shvatila sam da me tata uopće ne sluša.

Sve moje molbe bile su uzaludne. Od svih ukućana dobivala sam odgovore koji su bili protiv kompjutora, a izgledali su otprilike ovako:

- To je strašno skupo! Preskupa igračka za tebe, Paulina!
- Ako ti kupimo kompjutor, sigurno ćeš popustiti u školi!
- Čula sam da ljudi koji sjede za kompjutorom gotovo uvijek pokvare vid. Ne želiš, valjda, nositi naočale?

Kompjutor troši puno struje. Pitaj susjeda Peru koliki ima račun za struju otkad je kupio kompjutor.

Mislim, svi su bili protiv kompjutora. Svi su objašnjavali i vikali, vikali i objašnjavali. Njihovoj vici jedino se djed Branko nije pridružio. On je mudro šutio i izgledao tako *cool*!

Odmah sam to primijetila i u jednoj poslijepodnevnoj šetnji izložila mu još jednom cijeli problem. Pažljivo sam mu objasnila da sve što pričaju nema blage veze s istinom.

- Kompjutor mi je ovog trenutka najpotrebniji u životu! - željela sam djelovati ozbiljno.
- Osjećam se kao budala kad ostali u razredu raspravljaju o igricama i programima. I naš učitelj ima kompjutor. Pričao nam je kako se na Internetu može svašta naučiti.

- Ako učitelj ima kompjutor, onda ga zaista i ti moraš dobiti - jednako ozbiljno odgovorio mi je djed.

- Znala sam! Znala sam da si ti razuman čovjek! Na tebe se zbilja uvijek može računati! Ti si moj najbolji prijatelj - skakutala sam oko djedice kojem je sve to bilo smiješno.

- Prestani skakutati! Krenimo kupiti najpotrebniju stvar u životu! - rekao je djed i provjerio je li mu novčanik još uvijek u lijevom džepu traperica.

Sljedećeg dana, kupili smo kompjutor!

Kad su ostali ukućani stigli, kompjutor je već veselo blistao na pisaćem stolu u mojoj sobi. Svi su bili zatečeni.

- Baš je lijep! - rekla je mama. - Pa, na njemu možeš i nešto napisati.
- Vauu! Dedek Branko se stvarno iskazao potapšao je mojeg djeda tata Zoran. - Ta stvarčica će dobro doći i u mojem poslu.

- Kakvih ima sve igrica? - pitala je baka Ljerka.

- Možda na Internetu ima dobrih recepata za kolače? - zaključila je razgovor baka Višnja.

Svi su odjednom u obitelji bili presretni zbog kompjutora. Dok su se oni gurali oko njega, ja sam redom telefonirala svim prijateljima.

- Halo, bog! Dobila sam kompjutor! Onaj, pentium dva... - veselo sam vikala dvadesetak puta u telefonsku slušalicu. Mogla sam telefonirati još stotinu puta, nitko ne bi

primijetio. Svi su bili zaokupljeni novim kompjutorom.

Cijelo poslijepodne sam bezuspješno pokušavala doći do svojeg novog kućnog ljubimca. Mama, tata i dvije bake svađale su se tko će sjesti i pogledati kako se radi na njemu.

Zbog kompjutora preskočili smo ručak. Do večere je kompjutor sve toliko izmorio, da su i zaboravili na nju.

Sljedećeg jutra ustala sam iz kreveta misleći da sam se probudila prije svih.

»Sad ću se u miru poigrati«, pomislila sam.

No ugledala sam svojeg tatu kako u pidžami sjedi za mojim radnim stolom i bulji u kompjutor.

- Pusti me još malo. Samo da vidim kako će ovo nacrtati!

Pustila sam ga. Što sam drugo mogla?

Nakon škole stigla sam kući nadajući se daje kompjutor sada moj. Za njim je, nažalost, sjedila mama.

- Pusti me! Samo da još ovo prepisem! - molila je za malo strpljenja.

Joooj, i nju sam pustila! Kad je takva i ne shvaća da sjedi za mojim kompjutorom!

Nakon mame je, nećete vjerovati, za kompjutor sjela baka. Nakon nje, druga baka. I toga dana odustala sam od igre na kompjutoru. Otišla sam s djedom u šetnju.

Ali, ni sljedećih dana nisam bila bolje sreće. Svim ukućanima koji su bili protiv kompjutora, odjednom je on postao strašno važan. Svi su imali važnije poslove na njemu od mene, kojoj ga je djed kupio. Nakon tjedan dana čekanja, shvatila sam da se neću skoro moći igrati.

- Idem ja Dori! - viknula sam mami koja je dovršavala neki tekst.

- Što ćeš kod nje? - pitala me ne dižući glavu s kompjutora.

Idem se malo poigrati na njenom kompjutoru.

- Dobro, kad se vratiš, moći ćeš se igrati i na ovom našem! Bit ću gotova.

- Čijem? - nisam mogla vjerovati vlastitim ušima. - Mislim daje kompjutor za kojim sjediš MOJ, a ne naš!

- Dobro, ne budi drska! Moći ćeš se igrati za SVOJIM kompjutorom.

- Obećavaš? - bila sam sumnjičava.

- Obećavam! - sad je već nervozno odgovorila mama. Toga trenutka u stan je ušao tata.

- Požuri se! Treba mi kompjutor.

»Aha! Tako stoje stvari!« ljutito sam zaključila u sebi, jer se na glas pred tatam nisam usudila. »Ma, ostat ću ja cijelo poslijepodne kod Dore. Nitko neće ni skužiti da me nema. Svi moji dragi ukućani imaju važnog posla na mojem kompjutoru i nemaju vremena razmišljati o

jednoj Paulini P.«

Stvarno mi ih je bilo dosta. Dala sam im još tjedan dana fore. Nakon toga, odlučila sam, Dora dolazi k meni. A oni nek' si kupe svoje kompjutore. Na mojem će se moći igrati samo djed Branko kojem ionako ne pada na pamet prčkati po MOJIM, samo MOJIM stvarima.

KAPUTI

Kiša, magla... Magla, kiša... Stigli su kišoviti i magloviti dani. U školu dolazimo u kaputima i s kišobranima.

Jednog kišovitog i maglovitog jutra, na samom ulazu u školu, ugledala sam Nikolinu u novom kaputu. Ne znam tko je više blistao. Kaputi ili Nikolina?

- To mi je novi! - hvalila se svima. Pohvalila ne, naravno, i učitelju, dok smo mi, ostale cure, bez novih kaputa venule od zavisti.

Tog trenutka poželjela sam isti takav kaput. Pomislila sam kako je maglovito i kišovito vrijeme kao stvoreno za kupnju novog kaputa.

Već sljedeće jutro iskoristila sam jutarnju priliku za razgovor o novom kaputu. Sve sam umislila još u krevetu. Počela sam ovako:

- Mama, stari kaput mi je tijesan!

Pravila sam se da me steže u ramenima. Da bih bila uvjerljivija, ispod njega sam obukla tri najdeblja pulovera.

- Zašto djeca tako brzo rastu? - čuo se mamin glas iz kupaonice.

Tata, koji me svako jutro vozio u školu, odlučio je obući svoj kaput koji mu se više uopće nije sviđao. I on je sanjao o novom. Samo, trebalo je to nekako objasniti mami. On je počeo ovako:

- I meni treba novi kaput!

- Kako mi se čini, ti ne rasteš već dobrih dvadeset godina. Što će ti novi kaput? - vikala je mama i dalje iz kupaonice.

- Ovaj samo što se ne raspadne!

Pogledao se u zrcalo i zakolutao očima. Ja sam zatim pogledala tatu, a on je pogledao mene. I on i ja željeli smo nove kapute. Zato smo i zajedno, u glas uzviknuli:

- Hoćemo nove kapute!

Mama je izišla iz kupaonice, a za njom i miris njezinog novog parfema. Pogledala nas je

svojim plavim, upravo našminkanim očima, uzdahnula i rekla:

- Ne vičite u rano jutro. Jasno mi je. Zaista tužno izgledate u starim kaputima. Poslije podne idemo kupiti nove.

- *Jes! Give me five!*- uzviknuli smo tata i ja i pljesnuli rukama kao što to košarkaši rade na utakmicama.

Volim dane kada tata, mama i ja zajedno idemo kupovati, pa bili oni i najmaglovitiji i najkišovitiji.

Razmišljajući o poslijepodnevnom kupovanju, za vrijeme nastave bila sam u oblacima.

Učitelj je to odmah primijetio. Prvi sat sam gledala kroz prozor kišu, a drugi sat maglu. Treći u nisam mogla oka odvojiti od Nikolininog kaputa obješenog na vješalici. Četvrti sat sam umjesto trokuta i dužina, u bilježnicu crtala, a što drugo, već novi kaput.

Nakon nastave, pred školom su me dočekali mama i tata. Zajedno smo krenuli u kupnju.

- Jesi li uzela čekove? - pitao je tata mamu, dok ino tražili slobodno mjesto za parkiranje u prepunom središtu grada.

- Naravno, a kako bismo inače kupili kapute? - odgovorila je mama i provjerila još jednom u torbi čekove.

O čekovima se u našoj kući stalno priča. To su oni papiri kojima odrasli plaćaju na blagajnama i trgovina. Kod nas se sve kupuje tim papirićima i stalno priča o nekim minusima. Novce u našoj kući rijetko viđam, iako učitelj kaže da se u trgovinama plaća upravo njima.

Tata je brzo izabrao svoj kaput.

- Muškarci nisu izbirljivi! - rekao je dok je mama plaćala njegov kaput čekovima na rate.

S mojim kaputom bilo je već teže. Obišli smo dvadeset trgovina, ali ni u jednom nije bilo Nikolininog kaputa. Gdje ga je samo kupila?

- Paulina, odluči se već jednom! - požurivala me mama. - Ja ne mogu više hodati - rekao je tata izdajnik. - Idem na kesten pire. A vi tražite dokle hoćete.

Zbog tate i zbog kesten pirea na brzinu sam odabrala jedan plavi, koji ipak nije bio ljepši od Nikolininog.

- Konačno! - uzdahnulo je tata čekajući da mama plati i moj kaput čekovima na rate.

Nakon kesten pirea mama je u izlogu jedne trgovine vidjela prekrasan kaput za sebe.

Na žalost, samo ga je pogledala i uzdahnula:

- Ovaj je lijep, ali više nemam čekova.

Na kraju kišovitog i maglovitog dana stigli smo kući. Tata i ja smo odmah obukli svoje nove kapute. Pjevušili smo i šetali hodnikom kao na modnoj reviji. Mama je u kuhinji

zbrajala, oduzimala, uzdisala, izdisala i panično izjavila:

- U debelom smo minusu!

Tati i meni, u debelim i novim kaputima, to uopće nije smetalo. I što joj to uopće znači - debeli minus? Zašto ga ne stanji ili pretvori u plus, ili jednostavno izbriše...?

Stigla je maglovita i kišovita večer. U krevetu sam se ipak sjetila mame.

- Jadnica, ostala je i bez čekova i bez novog kaputa.

Prije nego što sam utonula u san, sjetila sam se kako je mami uskoro rođendan. Odlučila sam ispeći joj tortu i nacrtati nekoliko čekova koji će je utješiti dok ponovo ne dobije prave. A kaput? Pokušat ću nagovoriti baku Ljerku da joj ga kupi. Tata ionako stalno govori kako baka Ljerka ima najviše novaca u obitelji. A baka Ljerka je mamina mama. A mame uvijek kupe što kćerima treba!

PROSINAC

Posljednji mjesec, najljepši mjesec.

Dvanaesti po redu.

I prepun kolača i slatkiša.

Prepun darova i borova.

Prepun velikih i malih želja.

Prepun praznika.

Volim praznični prosinac!

DAROVNA LUDNICA

Prosinač kuca na vrata, a nitko mu ne želi otvoriti. Sve je to zbog darovne ludnice. Ona počinje u našoj obitelji na samom početku mjeseca. Za kupnju darova zadužena je moja mama. Ona je »šparna« mama u svemu osim u kupovanju poklona. Kupovanje u prosincu njoj je prava »uživancija«. Tata se zbog te njezine »uživancije« obvezno hvata za glavu i novčanik.

- Bar jednom u godini možemo se sjetiti naših najmilijih - uvjerava nas mama.

Problem je u tome što su naši najmiliji: baka Višnja, djed Željko, baka Ljerka, djed Branko, ujak Krešo, ujna Duda, teta Ivana, tetak Goran, dva bratića, tri sestrične i, najbolji susjedi na svijetu, teta Ljubica i striček Pero. Tolika hrpa ljudi podrazumijeva i hrpu darova.

- Što da kupimo baki Ljerki?
- U cijelom gradu ne mogu naći poklon za uju Krešu!
- Nisam pronašla čarape za baku Višnju!
- Hoće li se šal svidjeti djedu Željku?
- Kakvom bojom ruža ujna Duda maže usnice?
- Voli li još uvijek teta Ljubica »505« bombone?

Pitanja se postavljaju u beskonačnost. O darovima se raspravlja cijeli mjesec, iako se kupuju u zadnji čas. Tada ih na brzinu treba umotati u ukrasni papir. S obzirom na broj poklona, umatanje i omatanje traje satima.

- Sljedeće godine nema darova - gundža svake godine tata kojem uvijek dojadi zamatanje.

- U koji si papir zamotao tetin dar? - provjerava mama, koja mora biti oprezna jer tata svake godine izmiješa darove.

Prošle godine se dogodilo da je bakin dar završio kod djeda, ujin kod tete, a tetin kod bake. Nekoliko dana nakon Božića naši najmiliji su se nazivali telefonom i dogovarali o zamjeni poklona.

- Kako li je tek Svetom Nikoli? - pita se mama koju darovi iscijede do kraja.
- Ne bih mu bio u koži - razumije ju tata, također iscijeden.

Svetom Nikoli se zaista treba diviti. Pisala sam mu u listopadu dok još nije bio u darovno) ludnici. Naručila sam klizaljke i deset vrećica gumenih bombona. Ako me zaista to dočeka na prozoru, pravi je majstor.

Ne razumijem odrasle. Čemu poklonasta ludnica ako svakom pokloniš što mu treba. Ja

točno znam što mojim najmilijima treba.

Učitelju treba olovka koja piše samo petice. Kad nam u imenik upisuje trojke i četvorke, tužno kima glavom i kaže:

- Bio bih naj sretniji kad bih vam mogao upisati peticu!

Mami treba zrcalo u kojem je uvijek najljepša. Kad se pogleda u naše zrcalo, uvijek cmokne i zacvili:

- Izgledam kao strašilo!

Da se mene pita, tati bih darovala tišinu dok gleda televiziju. To si želi otkad se oženio svojom brbljavom ženom i dobio mene, brbljavu kćer.

Baka Višnja se najviše veseli mojem prazninu tanjuru nakon ručka ili večere. Uvijek mi se prijete:

- Hoću vidjeti prazan tanjur.

Kupit ću joj jedan pa nek' ga stalno gleda.

Djed Željko godinama želi ispunjen i uplaćen listić lota s dobitnom kombinacijom. Kakva je to dobima kombinacija, nemam pojma, ali složiti ću nešto za njega. Poznajem dobro tetu koja radi u kiosku gdje se uplaćuje loto.

Djedu Branku i baki Ljerki stalno ću se smiješiti. Oni uvijek kažu da im je najveći poklon na svijetu kad me vide nasmijanu.

I tako... Svi će biti sretni i zadovoljni.

Kod darova ću misliti i na sebe. Sebi ću, nakon ove darovne ludnice, pokloniti zimske praznike. Vjerojatno će se svi složiti da sam ih zaslužila.

- Ja ću prosincu otvoriti vrata! - izjavljujem na kraju svojoj obitelji. - U njemu svakog čeka ono što mu najviše treba. To je bar lako!

PRAZNIČNI PROSINAC

Uživam u prosincu. Kamo god se okrenem vidim zlatne šibe, čizmice, vjenčiće, kuglice, zvjezdice, svjećice... Sve je drugačije, veselije, svečanije. I kod kuće i u školi. Pa, počnimo od kuće.

Na kuhinjskom stolu stoji adventski vjenčić, koji smo zajedno napravile mama i ja.

Ljepši je od svih vjenčića u gradu - pohvalu i nas je tata, dok smo ručali uz zapaljenu prvu svijeću.

Nakon izrade adventskog vijenca treba očistiti sve cipele u kući. Navečer uoči dolaska Svetog Nikole čak i tata čisti svoje cipele. To je jedini dan u godini kada to radi. Iako je odrastao i mi se veseli daru Svetog Nikole. Ostale dane u godini cipele čistim ja!

Moram napomenuti da sva djeca nemaju Svetog Nikolu kao što je moj. Moj Sveti Nikola ne dolazi noću, kroz prozor. On svake godine pokuca na vrata zajedno s krampusom. Svake godine imam samo svojeg Svetog Nikolu i krampusa. Istina, nakon pet minuta razgovora, Nikoli počne padati brada, a krampusu crna boja s lica. Tada svi mogu vidjeti da su to zapravo moji djedovi, Željko i Branko. Iako znam tko su, cijelo vrijeme ih gledam kao da su pravi. To jako zabavlja i mene i moje vesele djedove. Bili oni pravi ili ne, važno je da su dobri i da ostavljaju poklone. Ove godine Sveti Nikola mi je ostavio nove klizaljke, a krampus umjesto šibe vrećicu gumenih bombona. Baš kako sam poželjela!

Nakon Svetog Nikole baka Višnja me tjera pisati čestitke. Cijela dva dana grickamo kolačiće i pišemo čestitke, razmišljajući o našim najmilijima.

- Ne zaboravi ih sutra odnijeti na poštu - podsjeća me i upozorava da adrese napišem urednije.

- I pazi da ne ostanu u tvojoj torbi nekoliko mjeseci - nadovezuje se tata kojem prošle godi ne nikako nije bilo jasno zašto naši najmiliji nisu dobili naše čestitke.

Baka Ljerka i moja mama u prosincu su zadužene za kolače. Baka peče suhe, a moja mama, naravno, kremaste. Uvijek se kod pripreme kolača posvađaju, jer se svaka pravi pametnijom Uz svađu, kolači ispadnu još finiji. To tata zna pa ih pusti da se svađaju i brblja si u bradu:

- Ah, ženska posla!

Uz brbljanje i mrmljanje jedva čeka da mama i baka dovrše najslađi ženski posao kako bi uživao u njegovim poslasticama.

Tata se veseli kupovanju bora. Tada cijeli dan hoda s prijateljima po tržnici tražeći najljepši.

- Ove godine kupit ćemo najveći bor.

- Kad vidiš koliko košta opet ćeš se vratiti s malim kao i svake godine - kaže mama računajući koliko kuglica treba za bor kakvom se tata veseli.

Nakon ispečenih kolača i kupljenog bora pripremamo se za Badnju večer. Božić čekamo u velikoj kući kod uje Kreše i ujne Dude. Tada se sretnemo sa svim našim najmilijima u obitelji. Svi smo lijepo odjeveni i nasmiješeni. Nešto prije ponoći, ispod kamina, zazvoni zvončić. On označava vrijeme darivanja. To je najuzbudljiviji dio prazničnog prosinca.

Praznične pripreme traju cijeli prosinac i u školi. Nastava je zamijenjena razgovorima o

praznicima.

Razred trebamo okтити borovim grančicama, crvenim vrpčama i kuglicama - predlaže najpametnija Dora.

Nakon njezinog prijedloga svi počinjemo ukrašavati učionicu.

- Ne znam što napisati mami i tati, a što djedu i baki u čestitku - brine se Ratko kojem nikad ništa u razredu nije jasno. Srećom, sjedi pokraj pametne Martine, koja mu, daje pusti na miru, napiše sve čestitke.

Učitelj nas uči pjevati božićne pjesme, a s učiteljicom učimo recitirati i plesati za božićnu priredbu. Pitamo se čiji će tata pokloniti razredu bor i čije će mame ispeći kolače. Ja se, naravno, pitam što ću obući za božićnu priredbu i hoću li dobro otpjevati pred roditeljima »Djetešće nam se rodilo«, svoju solo točku.

Iako je prosinac prazničan, naradiš se više nego i jedan drugi mjesec. Od praznovanja se umoriš. Ipak, zamoran praznični prosinac donosi još nešto lijepo. Novu godinu koja ponovo počinje praznicima. Valjda zato da se odmorimo od prosinačkog praznovanja. Jedva čekam da završi praznični prosinac i počnu zimski praznici.

ŽELIM, ŽELIM

Posljednji je dan prosinca i posljednji dan u ovoj godini. Više nitko na staru godinu i ne misli, Svi se već vesele novoj, koja će uskoro doći. Svi je s nestrpljenjem očekuju.

Neki, kao ja, kod bake i djeda gledajući televiziju, a neki kao moji mama i tata u restoranu plešući valcer i druge staromodne plesove.

- Kakva vam je bila protekla godina? - pitao nas je učitelj posljednjeg dana nastave, prije praznika.

Razmišljala sam i dignula ruku.

- Hvala protekloj godini što je protekla. U njoj sam narasla 6 centimetara, udebljala se 4 kilograma, dobila 45 petica, 18 četvorki, 7 trojki, a dvojki i jedinica se ne sjećam. U protekloj godini pojela sam 42 pizze, 87 palačinki, 148 sladoleda, 26 hamburgera, 247 banana i 97 jabuka, a variva od kelja i poriluka ili juhe od povrća ne sjećam se. Krevet sam napravila 348 puta.

- Kad si to stigla izračunati? - upitao me zabezegnuto učitelj.

Nisam mu htjela reći da nemam pojma. Samo sam se htjela napraviti dobra matematičarka, što najviše želim da mi se ostvari u sljedećoj godini, jer s matematikom se

stalno svađam.

- Što želiš u sljedećoj godini? - upitala me Nikolina na izlasku iz škole.
- Ništa, samo da protekne! - odgovorila sam I joj i stavila kapu na glavu, koračajući po sitnom snijegu.

Kod kuće sam razmišljala o Nikolininom pitanju. Shvatila sam da bi se puno toga moglo zaželjeti. Da sve želje ne zaboravim, zapisala sam ih na papir.

- Želim da djed Željko podmaže vrata moje sobe koja škripe već godinu dana.
- Želim da dobijemo nove ljuljačke i tobogan u našem parku.
- Želim da svaki dan u kuhinjskom ormaru bude čokolade i bombona.
- Želim da mama i tata prestanu pušiti.
- Želim da svi bolje učimo i ne ljutimo našeg učitelja.
- Želim da se Luka ponovo zaljubi u mene,
- Želim u učionici imati video i televizor.
- Želim da bake budu zdrave i da peku fine kolače.
- Želim prestati štucati nakon juhe od povrća.
- Želim se prestati bojati mraka.
- Želim da mi noga naraste do broja 37, da mogu obuti mamine cipele.
- Želim se voziti na prednjem sjedalu našeg automobila.
- Želim gledati dokasna televiziju.
- Želim da mi narastu zubi koji se ne moraju prati.
- Želim svirati gitaru kao moj učitelj.
- Želim opaliti Vedranu čvrugu.
- Želim nositi manje knjiga u školu.
- Želim guliti krumpire i peći palačinke.
- Želim s mamom igrati gumi-gumi.
- Želim...
- Želim...

Još ću puno toga zaželjeti. I sve to zapisati.

Kad nova godina stigne, naredit ću joj da mi te želje i ispuni. Papirić sa željama spremit ću pod jastuk. Tako će svake noći nova godina moći pročitati želje.

Novoj se godini svi vesele. Sigurno zato što vjeruju da će im se baš u toj sve želje ispuniti.

Prvi mjesec u novom kalendaru.

Okolo mene snijeg i led.

Na snijegu skijam.

Na ledu kližem.

Zbog snijega i leda padam.

I opet sam u školi.

Jadna i ružna.

Zbog nove frizure.

SKIJE S PLAVIM I CRVENIM PRUGICAMA

- Provedimo na skijanju ove školske praznike! - predložio je učitelj nekoliko dana prije svršetka prvog polugodišta.

Bila sam oduševljena tom idejom. Jedva sam • * kila da je ispričam mami i tati. Oni nisu bili oduševljeni.

- Znaš li koliko to košta? - pitao me tata.
- Znaš li da nas nećeš vidjeti punih deset dana? - pitala me mama.

Uslijedili su dugi telefonski razgovori moje mame s Nikolininom, Martininom i Lukinom mamom. Tata je sljedeći dan dojurio u školu učitelju raspitati se o svim skijaškim pojedinostima. Ja sam tri dana moljaka da me puste. Na kraju, kao i uvijek, dobila sam ono što sam željela. Pustili su me na skijanje.

Trebalo je kupiti skijašku opremu. Daske, vezove i pancericke birala sam dobrih sat vremena. Kad sam na kraju izabrala daske s najljepšim crvenim i plavim prugicama, tata je rekao:

- Ove ne možemo kupiti jer nisu kvalitetne.
- Ali ove kvalitetne su ružne!
- Ljepota na skijanju nije važna.
- Hoću ove s prugicama.
- Kupit ću ti kvalitetne, bez prugica!
- Ako mi ne želiš kupiti ove s prugicama, kupi mi bar ove s točkicama.
- Ma kakve točkice? Pa ne kupujemo haljinu!
- Bolje da sam išla s mamom po skije. Ona bi mi kupila sigurno ove s prugicama ili ove s točkicama, a ne ove ružne, bez prugica i točkica koje su...

- Paulina, prestani!

Vidjela sam poznati sjaj u tatinim očima. Bio je bijesan i znala sam da moram prestati. To me dovodilo do ludila. Najradije bih vrištala zbog prugica i točkica, a morala sam šutjeti. Jadna ja! Uvijek mora biti sve po njegovom.

- Važna je kvaliteta, a ne izgled, Paulina! - uvjeravao me tata koji se, kad sam prestala zanovijetati, ipak malo smirio.

Smirio se prekasno, jer meni se više ionako nije išlo na skijanje. Ako ne mogu imati skije koje JA želim, bolje da ostanem kod kuće. To se ni sam usudila reći, ali stvarno sam tako mislila brišući ženske suze zbog plavih i crvenih prugica. Kupili smo te ružne, kvalitetne skije i spremili ih u podrum.

»Da ih bar miševi pojedu!« pomislila sam u sebi.

Svi su se moji prijatelji veselili skijanju pa sam ih, usprkos ružnim skijama, i ja počela oponašati. Što sam se više veselila, to sam manje mislila na svoje skije.

Kad je pao snijeg, krenuli smo s učiteljem na skijanje. Mama mi je mahala kad smo kretali iz Zagreba kao da me nikad više neće vidjeti. Tata je još jednom provjerio jesu li kvalitetne skije pažljivo smještene u autobusnom prtljažniku. Nakon nekoliko sati putovanja stigli smo u planinarski dom. Ulazili smo u dom i divili se.

- Vauu! Ovdje je super!
- Sve podsjeća na planine.
- Pa normalno, kad smo u planinarskom domu.
- Ima i kupaonica!
- I ve-ce!
- Kakve dobre plave pločice!
- Dođite, u sobama su kreveti na kat!
- Ja spavam na katu!

- A ja u prizemlju!

U sobu sam se smjestila s Dorom. Luka i Tomek bili su u sobi do naše. To je bilo vrlo uzbudljivo. Najsmješnije je bilo kad sam Luku vidjela u gaćama. Sreli smo se u kupaonici. Prao je zube plavom četkicom. Čim me vidio, s četkicom i pjenom u ustima, pobjegao je u svoju sobu.

- Vidjela sam Luku u gaćama!
- A ja Ratka u pidžami!

Dora i ja smo se cijeli dan tome smijale. Dečkima to nije bilo smiješno. Cijeli dan su nam upadali u sobu. I oni su nas htjeli vidjeti, ako ne u gaćama, onda bar u pidžamama. Ali mi smo počele vriskati čim bismo ih ugledale. Još snio ih tužile i učitelju. Za svaki slučaj!

Kad smo prvi dan stigli na skijalište, mislila sam da ću umrijeti. Ne za pravo. To se samo tako kaže. Vidjela sam da Nikolina ima skije s plavim i crvenim prugicama.

- Kako si uspjela tatu nagovoriti da ti kupi im skije? - pitala sam Nikolinu.
- Nije mi ih kupio tata, nego mama. Ušle smo u dućan i kupile najljepše.
- Posudiš mi svoje skije? - odmah sam je upitala.
- Ti meni posudi svoju jaknu!
- Može!

Na Nikolininim skijama krenula sam niz padinu. Kad sam htjela skrenuti, nešto je krenulo Nakon krčanja uslijedilo je kolutanje, preskakivanje, klizanje i pad. Ležala sam zatrpana snijegom i vidjela uplašena lica svojih prijatelja koji su odmah doskijali do mene.

Prvi je stigao Vedran koji je najbolje skijao u razredu. Nikad to za njega ne bih rekla. Uvijek mi je izgledao kao da ima dvije lijeve noge.

- Jako me boli ruka! - zacviljela sam.
- Gdje mi je druga skija? - vikala je Nikolina. - Izgubila si mi drugu skiju, glupačo nespretna!

Svi su počeli tražiti Nikolininu skiju, a mene ostavili da se smrzavam u hladnom snijegu. Ja ko lijepo! Baš dobro!

- Našao sam je! - viknuo je Luka.

Svi su bili veseli zbog nađene Nikolinina skije, a moju ruku nitko nije ni pogledao.

- Hej, ljudi! I ja sam tu! Boli me ruka! Plakala sam još uvijek zatrpana snijegom.

Tog trenutka do nas je doskijao učitelj. Podigao me iz snijega i zabrinuto upitao:

- Što je Nikolinina skija radila na tvojim nogama, Paulina?
- Malo smo se mijenjale. Nikolina ima moju jaknu.
- Krasno! Sljedeće godine cure ne vodim sa sobom! Da vidim ruku!

Ruku nisam mogla pomaknuti. U ambulanti II ubrzo shvatili da sam je slomila.

To je bilo strašno tužno. Morala sam otići sa skijanja. Opet sam plakala. Na ruku su mi stavili gips. Umjesto skijajući, početak drugog polugodišta išla dočekala sam kod kuće gledajući četiri videokasete na dan.

Na početku drugog polugodišta ponovo smo svi zajedno sjedili u razredu. Ja s gipsom, a ostali bez njega. Bila sam u središtu pažnje. Svi su se na gips potpisali. Učitelj mi je nacrtao leptirića. Slomila sam lijevu ruku i nisam ništa mogla pisati. Ja sam vam inače ljevoruka! Tata je rekao da se to dogodilo zbog Nikolininih skija.

- Važna je kvaliteta, a ne izgled, Paulina! – ponovio mi je sto puta.

Ja sam njemu sto puta obećala da više neću mijenjati stvari s prijateljicama. Što da vam još kažem... Obećala, ne obećala, meni su i sa slomljenom rukom Nikolinine skije najljepše. Jedino to moja mama može razumjeti. I njoj je češće važniji izgled od kvalitete.

NOVA FRIZURA

Već dugo promatram tete na ulici, tete na televiziji, tete u časopisima. Sve su tako lijepe i imaju tako zanimljive frizure. Zaključila sam tlu duga ravna kosa uopće više nije u modi. Čim sam skinula gips s lijeve ruke, donijela sam važnu odluku.

- Ošišat ću se! - uzviknula sam promatrajući se pred ogledalom. - Ova duga kosa već mi stvarno ide na živce.

Odlučila sam otići frizerki. Dugo sam birala frizerske salone u gradu i na kraju izabrala salon tete Zdravke.

Teta Zdravka je frizerka koja uvijek frizira moju mamu.

- To je najbolja frizerka u gradu - već godi nama govori moja mama.

- Kad je najbolja, neka bude i moja frizreka - odlučila sam i ruku pod ruku s mamom, krenula na šišanje.

Sa sobom sam uzela sliku izrezanu iz »Mile« na kojoj je bila teta s najljepšom frizurom.

- Kakvu frizuru želiš, Paulinice? - pitala me teta Zdravka u svojem salonu.

Pokazala sam joj sliku i objasnila da upravo tako želim izgledati. Fantastično, kao i teta na slici.

- Vidite li ove crvene i plave pramenove kraj uha? Jako mi se sviđaju. Želim iste takve... Želim izgledati potpuno drukčije... - raspričala sam se prije »friziranja«.

- Nema problema - rekla je teta Zdravka, uzela škare i počela šišati moju dugu ravnu kosu.

Razveselila se i maminom dolasku. Voljela je s njom brbljati o svemu i svačemu. Teta Zdravka je šišala i pričala, pričala i šišala...

»Frizerke zaista mogu puno pričati«, pomislila sam i jedva čekala da bude gotova. I sa šišanjem i s pričanjem.

Nakon škara, teta Zdravka je uzela četke i počela sušiti kosu. Iako je prestala šišati i dalje je pričala. Frizura samo što nije bila gotova.

»Sad će mi još obojiti pramenove plavo i crveno. Izgledat ću tako *cool*...« - sanjarila sam »žmirečki« i »guštala« novu frizuru. Otvorila sam oči i pogledala se u ogledalo. Bolje da nisam!

- Jooooj, to nije ona prekrasna, frizura sa slike!

Učinilo mi se kao da se cijeli svijet srušio na moju glavu s tom ooodvraatnom frizurom! Suza koju nisam smjela ispustiti, počela me štupati za oči.

- Evo, Paulinice dušo, gotovo je - pogledala me teta Zdravka i na tren prestala pričati s mojom mamom, koja me od početka šišanja nije ni pogledala.

- Sviđa ti se frizura, je l' da? Ma, baš si slatka! - nastavila je dalje »cvrkutati« uštupnuvši me za obraz.

Uz veliki napor, pogledala sam »najbolju« frizerku u gradu. Iz inata, ništa joj nisam odgovorila. I da jesam, ne bi me čula. I dalje je pričala s mojom mamom! A ja?

Ja sam izgledala grozno. Užasno. Bljak!

Shvatila sam da je u pričanju zaboravila i mi moje pramenove. Više se nisam usudila spomenuti ih. Kakva je, još bi mi i cijelu glavu obojila crveno i plavo!

Bila sam očajna. Borila sam se sa suzama koje su i ovog puta pobijedile i počele se cijedili niz obraze. Sama sam sebi išla na živce.

»Stalno moraš plakati. Prava si cmizdravica«, rekla sam samoj sebi.

U ponedjeljak sam napokon trebala stići u školu bez gipsa na ruci i s novom frizurom. Baš sam se tome veselila. A sad? Bila sam tužnija i ružnija nego ikada.

Sreća u nesreći bila je ta što ni mama ni teta Zdravka nisu primijetile moje suze. Imale su još puno toga jedna drugoj ispričati.

Tek kad smo izašle iz salona, mama je shvatila da mi se frizura uopće ne sviđa. Bolje ikad nego nikad!

Putem do kuće tješila me, jer se ni njoj frizura nije svidjela.

- Nemoj me sada ništa tješiti! Stvarno si grozna! - istresala sam se na mamu ne želeći je

ni pogledati.

- Da nisi toliko pričala s njom, sigurno bi me bolje ošišala! Zbog tvojeg pričanja sada imam najgoru frizuru u životu... - »brojila« sam i dalje. Kako ću se takva pojaviti u školi? Svi će misliti da sam se sama kod kuće igrala frizera! Baš super, ha?

Ne znam ni sama koliko sam se dugo još »istresala« na mamu koja je samo šutjela i čekala da »oluja« prođe. Čim je uspjela doći do riječi, mirno je progovorila:

- S gumicama i ukosnicama, sve se da riješiti.

Smirila sam se i shvatila kako me potpuno, ženski shvatila.

- Znaš, Paulina, i meni se jednom davno dogodilo slično! - iskreno je priznala.

Čim smo stigle kući, potražile smo sve moguće ukosnice i gumice. Puna četiri sata spašavale smo upropaštenu frizuru.

U ponedjeljak svi smo se našli pred školom. Stisnula sam zube i molila sve na svijetu da me nitko ne pita zašto imam tako puno ukosnica na glavi.

Pred samim ulazom u školu ugledala sam Nikolinu. Pozlilo mi je. Imala je istu frizuru kao teta na slici koju sam ja pokazivala teti Zdravki. Imala je čak i plavi i crveni pramen kraj uha! Da ne povjeruješ!

- Bok, Nikolina! Imaš super frizuru! - morala sam joj priznati.

- Je l' da je cool? - kreveljila se.

- Stvarno je cool! Aaaaa... tko te je šišao? - kreveljila sam se i ja. Onako bezbrižno, kao da me se njezina frizura uopće ne tiče.

- Teta Zdravka! To je mamina frizerka. Najbolja na svijetu - i dalje se kreveljila. - Mama me poslala samu k njoj. Dobro šiša, ali je jako šutljiva. Jedva me pitala kako se zovem! Tako šutljivu frizerku u životu još nisam susrela.

Tog trenutka meni je kreveljenja s Nikolinom bilo dosta! Okrenula sam se i otišla. Nisam mogla vjerovati.

- Zašto i mene mama nije pustila samu? Zašto i mene mama nije pustila samu? Zašto i mene... - ponovila sam to pitanje još tisuću puta.

Umorivši se od ponavljanja ključnog pitanja, mala sam pred ogledalo u školskom ve-ceu, pogledala sam se i sama sebi ispričala:

- Dosta mi je i tebe i mene. I tvoje i moje kratke kose... Čim mi kosa naraste bar dva centimetra, idem se opet ošišati.

Već sam pred ogledalom u školskom ve-ceu odlučila ponovo posjetiti tetu Zdravku. Ali sa ma! Odlučila sam SAMA otići teti Zdravki koja će sigurno tada biti šutljiva.

A šutljiva teta Zdravka je sigurno najbolja frizerka u gradu. To dokazuje Nikolinina

frizura i moj očaj.

AH, TO KLIZANJE

Od svih sportova na televiziji najviše volim gledati klizanje.

Jedno poslijepodne Martina, Nikolina i ja za jedno smo gledale klizanje. Kao začarane buljile smo u televizor.

- Sad će pasti! - vrisnula sam dok je jedna klizačica izvodila piruetu.
- Neće! - viknula je Nikolina.
- To uopće nije teško! - pametovala je Martina.

Odlučila sam pokušati klizati.

Sljedeće subote krenule smo zajedno na klizalište. Kad sam obula klizaljke, poludjela sam od straha. Ni na čvrstom i nepomičnom tlu ni sam u njima znala hodati.

- Kako će tek biti na ledu? Samo da me cure ne vide!

Srećom, nisu me vidjele. Nisu me ni pogledale. Čim smo stigle na led, potapšale su me po ramenu i odjurile. Ostavile me samu. Samu, na velikom ledu.

Držala sam se za ogradu klizališta i čekala da padnem.

»Ako se držiš, ne možeš pasti«, napokon sam shvatila i počela usamljeno klizuljiti.

»Joooooj... Uuuuuuf... Pfuuuuu... Samo da ne padnem... Miči se, kretenu... Samo da se ne zaleti u mene... Joooooj... Uuuuuuf... Drž' se, Paulina!... Još malo do ograde...«

Misli, uzdasi i izdasi strujili su mi glavom dok sam, prepuštena samoj sebi, usvajala prve klizačke pokrete. Nakon nekoliko krugova uzdaha, izdaha, padanja i dizanja osjećala sam sve veću sigurnost.

- Hajde, Paulina, možeš ti to! - hrabrila sam

Nije da se hvalim, ali nakon šestog kruga, klizala sam kao velika!

- Bravo, Paulina! - navijale su za mene Nikolina i Martina koje su me se nakon osmog kruga napokon sjetile.

- Ideš s nama?
- Nećemo juriti.

Pristala sam. Nakon petnaestog kruga, klizala sam kao one.

- To je slično kao da si na koturaljkama! – veselo sam zaključila.

Klizala sam i padala, padala i klizala. Baš kad sam nakon posljednjeg pada htjela ustati,

čula sam glas iza sebe.

- Bok, Paulina! Baš dobro kližeš - rekao je Luka i pomogao mi ustati.

Noge su mi se odsjekle. Otkud Luka na klizanju?

- Došla sam s Martinom i Nikolinom. Vježbam klizati, jer želim biti prava klizačica na ledu.

- A ja želim biti hokejaš na ledu. Gledao sam hokejaše na televiziji i zaključio da je to baš lagan sport.

- Pogledaj ovo - pokazala sam Luki kako kližem na jednoj nozi. Srećom, nisam »pljusnula«.

- A pogledaj ti ovo! - pohvalio se i meni Luka brzim »štopanjem« na ledu.

- Vidi sad ovo!

- A vidi ti ovo!

Polu sata smo se divili jedno drugome.

Nakon divljenja, klizali smo i pričali. Da bi me bolje vidio, Luka je klizao natraške.

- Hoćeš mi sad dati ruku da zajedno kližemo? - pitao me tiho i pružio ruku.

»Ohoohooo! Što ću sad?« pomislila sam i osjetila kako me oblijeva znoj. S Lukom se držati za ruku i klizati? To sam oduvijek željela. Ali sad, baš sad mu pružiti ruku? Bilo me strah. Zapravo, sram. Zapravo, bilo je to jako glupo. Zapravo... bilo je predivno! Zažmirila sam i pružila mu znojnu ruku, koju sam prije toga obobrisala o traperice.

I tako vam je, dragi moji, počela ljubavna plića na ledu. Nikog na klizalištu nisam ni vidjela ni čula. Zamišljala sam da sam ona klizačica s televizije...

Bili smo sami na ledu. Luka i ja. Glazba je svirala, a mi smo klizali... Luka me bacio visoko u zrak... Ja sam odletjela, zavrtjela se u zraku i ponovo spustila na led... Doklizala sam do Luke koji me dočekaao na koljenima... Povukao me... Zaklizali smo najbrže što smo mogli... Ponovo me bacio, a ja sam letjela, letjela, letjela...

I pala! Uistinu! Zajedno s Lukom. U sljedećem trenutku koprcali smo se na ledu.

- Paulina, kako se to kližeš?

- Kako se ti kližeš? Trebao si me uhvatiti.

- Pa što je tebi? Podmetnula si mi nogu!

- Kako lažeš!

Tog trenutka su do nas doklizale martina i Nikolina.

- Zbog njega sam pala! – počela sam se izgovarati.

- Ja sam zbog tebe pao! - izderao se Luka. - Nemaš pojma o klizanju.

- Mooooliim? Što si rekao?

- Ne-maš poj-ma o kli-za-njuuuu! - zaderao se Luka da ga je cijelo klizalište čulo.

Aaaa, to mi nije smio reći! To nikako! Kako se usuđuje MENI reći da JA nemam pojma? Zacrnjelo mi se pred očima. Njemu to ništa nije značilo. Ustao je i rekao:

- Sad ćeš vidjeti kako se Nikolina zna klizati.

Uzeo ju je za ruku i odjurio. Ljigavac jedan! Vrisnula bih od jada i, naravno, briznula svom snagom u plač, samo da Martina nije bila kraj mene. Svom snagom zadržavala sam i vrisak i suze u sebi.

Do kraja klizanja Luka i Nikolina nisu se odvajali jedno od drugog. Mislila sam da ću poludjeti.

Nafurila sam se i na Luku i na Nikolinu cijeli tjedan nisam s njima razgovarala. Odlučila sam naučiti klizati bolje od njih svih. I naći im klizalištu dečka koji kliže bolje od Luke.

U najvećem jadu sjetila sam se Ivana iz 4. a, s kojim sam se prije nekoliko mjeseci vjenčala na izletu i ubrzo zatim rastala.

Ivan, kojem još uvijek nije bilo jasno zašto sam se s njim rastala, odmah je pristao poći sa mnom na klizanje. Ipak smo nekad mi bili muž i žena.

Sljedeće subote Ivan i ja obuli smo klizaljke i otišli na led. Odmah sam vidjela Luku kako već kliže s Nikolinom.

Nije dugo trebalo da me Luka ugleda. Kad je vidio Ivana sa mnom, pozelenio je kao zelena salata. Ostavio je Nikolinu i pojurio za mnom. Nikolina je pojurila za njim.

A Ivan i ja pojurili smo da nas ne sustignu. Iako je klizao najbolje na svijetu, Ivan je prebrzo pojurio i... TRES! Tresnuo je u ogradu klizališta. Za njim sam tresnula i ja. Za mnom Luka, a za Lukom i Nikolina.

Svi smo se našli na ledu.

- Kako se to kližeš?! - zaderali smo se svi četvero u isti glas, ne znajući koga to zapravo pitamo.

- Ivane, je li s tobom sve u redu? - čula sam glas iza sebe. Bila je to Maja.

Maja iz 4. b zbog koje je Ivan odmah ustao s lulu, pozdravio nas klince iz 3. a, i otklizao. S Majom, naravno!

- Cure, takvi su vam dečki iz 4. a! – pravio se važan Luka koji je ipak odlučio ostati s nama.

- Hoćeš se pomiriti? - čula sam Lukin glas. - Možemo klizati i utroje.

Naravno da sam se pomirila. Naravno da sam klizala utroje. Ivana više nisam ni pogledala. Gledala sam samo Luku. Sve je to vidjela Nikolina, kojoj se više nije klizalo utroje. Ostavila nas je i potražila prijateljice iz 3. c.

A Luka i ja klizali smo sve dok striček red n nije zafučkao za kraj. Klizanja, mislim!

VELJAČA

Drugi mjesec, najkraći mjesec.

I najluđi.

Zbog maškara.

Zbog mačaka.

I zbog Valentinova.

Zaljubljene su maškare.

Zaljubljene su mačke.

Zaljubljena sam i ja!

Na maškarama.

I zbog mačaka.

POGREŠAN BATMAN

Izvukla sam sve mamine stvari iz ormara.

Dakako, dok nje nije bilo kod kuće. Jedino čemu se veselim dok samujem u kući su mamini ormari.

Trebala sam izabrati što ću obući za predstojeće maškare. Isprobavala sam mamine haljine nekoliko sati. Glazba je treštala. Danijela i Minea su pjevale, a ja sam plesala. I gledala se u zrcalo s kojim sam usput i razgovarala:

- Je l' da mi ovo pristaje?
- Je l' da mi ovo nikako ne pristaje?
- Što mi od ovog najbolje pristaje?

Vi i jela sam se pred zrcalom, a šeširi, šalovi, oprave i cipele plesale su na sve strane.

- Pogledaj me, zrcalo moje! Kako ti se sviđam? Vidiš, bit ću princeza! - poskočila sam, zanjihala bokovima, tri puta se okrenula na lijevoj nozi i princeski se nasmiješila.

Mama je stigla kući. Odmah sam joj počela opisivati kako ću biti odjevena na maškarama. Mama se nasmiješila i pažljivo me slušala.

- Baš ćeš biti lijepa princeza! - rekla je na kraju.

To je značilo da se mami moja zamisao sviđa. To je značilo da će se sigurno i drugima sviđati. Jer, mama uvijek govori kako ima ukusa za odijevanje. Bila je jako umorna pa nije »skužila« da sam »kopala« po njezinom ormaru. Ili se možda samo pravila da ništa ne »kuži«?

- A Luka? Što će biti Luka? - pitala je mama,
- Luka će biti Batman - odgovorila sam zaljubljeno i jedva čekala dan maškara u školi.

Tko čeka, taj i dočeka! Stigli su dani maškara. Domaća zadaća našeg učitelja bila je: Maski rati se najbolje što možeš i takav doći u školu.

Zaista sam se potrudila. Jedino mi je kočija nedostajala. Za prijevoz princeze do škole poslužio je i tatin automobil. Kad smo stigli do škole, tata je otvorio vrata automobila, pružio mi ruku i rekao:

- Izvoli, princezo! I pazi što radiš s prinčevima.

Iako to ne dolikuje princezama, skočila sam mu u zagrljaj i cmoknula ga najjače što sam mogla.

Učitelj se zaboravio maskirati. Jaaaako dobro! Zato je u zbornici, na brzinu, stavio na sebe nešto ludo. Nitko nije imao pojma što, ali važna je dobra volja, zar ne?

Od samog početka maškare mi se nisu svidjele. Kad sam stigla u učionicu, pogledom sam potražila Doru, Nikolinu i Martinu.

- Nikolina, i ti si princeza?
- Jesam, pa što?
- I ti Dora? Nisi se sjetila ničeg pametnijeg?
- Najpametnije je biti princeza. A vidim i ti si princeza.
- Martina, nemoj mi reći da si i ti princeza?
- Zar se to odmah ne vidi?

Zaključila sam kako cure uopće nemaju mašte. Sve same princeze! Uopće nisu fer! Sve su se maskirale »po meni«.

Pobjegla sam od dosadnih princeza i pogledom i tražila svojeg Batmana.

- Ali ljudi, što je ovo? - viknula sam iako me zbog glasne glazbe nitko nije čuo.

Nećete vjerovati! Po učionici je trčalo i pokušavalo poletjeti čak pet Batmana!

- Koji je moj Luka? - bila sam ludo zbunjena

Dotrčala sam do prvog i skrivečki mu dala pusu.

- Hej, kaj me ljubiš? - pitao me Batman. Po glasu sam skužila da je Vedran, a ne Luka.
- Upppsss! I što sad? Nema veze!

Otrčala sam do drugog Batmana, zagrlila ga i šapnula:

- Oprosti, nisam te prepoznala. Znaš da samo tebe volim.

Batman se ukočio od te izjave, skinuo masku i... Shvatila sam da sam opet pogriješila. Bio je to Ratko, koji stalno oko mene skače, a meni se uopće ne sviđa. Bio je presretan. Vidjelo mu se to na licu koje mu je bilo crveno kao crvena paprika.

- Treća sreća! Na posljetku sam te pronašla! - doletjela sam do Luke koji je promatrao kako se grlim i ljubim s drugim Batmanima. Ljutito me pogledao i procijedio kroza zube:

- Baš si glupa!
- Ti si glup! Baš si morao biti Batman.
- U tome sam najljepši. Cijelo poslijepodne kopao sam po tatinom ormaru. Tata mi je rekao da sam pravi frajer!

- Pravi frajer, ha? Frajeri se ne fure kao ti! Ako si frajer, prestani se furiti. Vidiš i sam koliko vas ima!

- I princeza je puno, a ja ipak nisam zagrlio Nikolinu.
- A znači, tako! I dalje misliš na nju!

Batman frajer je bezobrazno okrenuo glavu i dalje se furio. Onda sam se i ja nafurila. I bilo mi je žao što se nisam ja prva nafurila na njega!

Imala sam i zbog čega. On i njegova Nikolina. Nek' si je uzme doma, ako hoće! Ne želim ga više vidjeti.

Pogledala sam ga još jednom furiozno! I on je pogledao mene. Furiozno! U isti smo se glas zaderali:

- Nismo više cura i dečko!

E tako! Super! Dosta mi je tih glupih muških. Čim se malo zaljubiš, odmah se posvađaš! Bolji je život bez njih. To i moja mama često kaže.

Tako sam ostala bez dečka. I baš me briga! Princeza i Batman ionako ne idu zajedno. Što će im Luka kad je takav »živčenj« . Baš mi je dobro bez njega...

A onda sam se sjetila da je za nekoliko dana Viknu novo - Dan zaljubljenih. Shvatila sam da se hitno moram ponovo zaljubiti. Kako možeš slaviti Dan zaljubljenih ako nisi zaljubljen? S kime će me učitelj slikati ispred panoa sa srcima?

Motala sam pod hitno nešto smisliti. Pomiriti se s Lukom ili naći novog dečka. Smišljala sam, smišljala i... na kraju se sjetila Ratka. Ratko će biti presretan ako mu poklonim malo pažnje. Bit će još sretniji ako se s njim slikam ispod srca na panou. Za Valentinovo možda i njega odaberem. Vidite kako je uvijek korisno imati nekog u pričuvu!

ZA SVE JE KRIV PEPI

Baka Višnja i djed Željko žive u kući s dvorištem. I imaju Pepija. Pepi je mačak. Prekrasan bijeli mačak s crnim mrljama. Blago njima! I ja Bili htjela imati mačka ili psa. Ali, to je za moje roditelje nezamislivo. Mama se boji svakog psa kojeg vidi, a tata je alergičan na mačke. Čim ugleda mačku počne kihati. Jednom je kihnuo čak trideset šest puta. Brojila sam, jer me baš zanimalo dokle će kihati.

Sredinom veljače baka Višnja i djed Željko dobili su poziv da otputuju u Njemačku. Tamo moj djed ima sestru. Pepija nisu mogli povesti sa sobom jer nema putovnicu. Ostavili su ga kod nas, bez obzira na tatinu alergiju.

- Izdrži, sine, dok se ne vratimo! - potapšao je djed mojeg tatu.

- Nakihat ću se dok vas ne bude za deset godina unaprijed.

Tata je volio Pepija iako je strašno kihao. Čim ga je uzeo u ruke, kihnuo bi tako glasno da je Pepi odmah pobjegao. Sreća je bila što se Pepi bojao kihanja pa se držao što dalje od mog tate. Zbog Pepijevo straha, tata je sve manje kihao i problem je bio riješen.

Kihao moj tata ili ne, ja sam bila presretna. I

- Jupiiii! Barem ću tjedan dana imati mačka u kući.

Mama je nesretno kimala glavom, ali djedu Željku nije mogla odbiti uslugu. Nadala sam se da će se do djedovog povratka mama uvjeriti kako imati mačku u kući i nije tako strašno.

Ali, bilo je strašno! Pepi je svima smetao.

Tata je stalno kihao. Mama je stalno usisavala. Mene su stalno tjerali da mu čistim košaru za spavanje. Baš kad sam htjela gledati crtić, morala sam ga voditi u šetnju. Pojeo mi je skrivene čokolade koje sam čuvala ispod kreveta i zgužvao bilježnicu iz matematike. Nitko me zbog tih proživljenih nezgoda nije tješio. Svi su se pravili jako pametni i stalno mi govorili:

- Željela si mačka. Sad vidiš kako je to!

Učitelj nam je u školi rekao da je veljača mjesec mačaka. Najavio je da ćemo na satu hrvatskoga jezika opisivati mačke.

- Opet to njegovo opisivanje!

- Ja ću poludjeti! Kako ću opisati mačku kad je jedino vidim u crtićima?

- Ja imam Pepija, ali mi se svejedno ne opisuje.

Učitelj je prekinuo Nikolinino, Martinino i moje brbljanje pod satom i pitao tko kod kuće ima mačku. Javilo nas se sedmero.

- Pa to je krasno! Dođite sutra s mačkama u školu. Imat ćemo mačji dan u mačjem mjesecu!

Srećom, nismo opisivali slona! Naš je učitelj tako »otkvačen« da bi sigurno i slona iz zoološkog vrta doveo u školu. Samo da napišemo što bolje sastavke. On i njegovi sastavci!

Toga dana u razredu je bilo ludo i nezaboravno. Dvadeset sedam učenika i sedam mačaka. Prije samog opisivanja napravili smo natjecanje za najljepšu mačku. Pepi je bio treći. Najljepša je bila je Ratkova Rina. Zaista je bila krasna. Siva, s dugim brkovima i kitnjastim repom.

Uma se zagledala baš u Pepija. I Pepiju se sviđjela Rina. Stalno ju je pratio. Mijaukali su jedno drugome kao da su sami u razredu.

Po završetku mačjeg dana u školi, Ratko i ja smo se dogovorili da ćemo se češće viđati kako bi zaljubljeni Rina i Pepi bili što više zajedno.

S Pepijem se nije dalo živjeti. Ovako zaljubljen još je više ludovao po stanu. Tata je na brzinu poslovno otputovao na nekoliko dana, a mama je i dalje usisavala i trčala po kući vičući kako je sve puno dlaka.

Pepiju je bilo dobro i bez tate. Na mamino usisavanje uopće se nije obazirao. Živio je za

mačje šetnje kojima sam se i ja počela radovati. Ne znam je li to zbog Pepija, Rine ili Ratka.

U šetnjama sam svašta otkrila o Ratku. Uopće nije glupi štreber, kako ga zovu ostali dečki u razredu.

Nakon sedam popodnevni šetnji shvatila sam da je najljepše od svega kad Ratko, nakon šetnje, pita:

- Kad se sutra vidimo?

I Pepiju i Rini to je bilo važno. Ali, više nitko nije mislio na njih. Sve se znalo! I napisalo u domaćoj zadaći za Valentinovo. Domaću zadaću je jedino mama smjela pročitati.

- Kakav sad Ratko? Pa ti mijenjaš dečke svaki mjesec!

Znala sam i sama da sam pretjerala. Što mogu kad sam zaljubljiva. Ratko je ionako bio moj dečko u pričuvu. Ispalo je da je i bolji i slađi od glupog Luke. Nije mi se sve to dalo objašnjavati mami pa sam na njezino pitanje slegnula ramenima i šapnula joj na uho:

- Za sve je kriv Pepi!

NAJBOLJA PRIJATELJICA

U razred je stigla nova učenica. Ime joj je Ana. Tako sam se oduvijek željela zvati. Blago njoj! Ušla je u razred s našim učiteljem i sramežljivo nas pogledala.

Ana je naša nova učenica - rekao je učitelj i poslao je na slobodno mjesto u drugoj klupi do prozora.

U toj, drugoj klupi do prozora sjedila sam ja. Ana je sjela kraj mene i pravila se da joj se sviđam. Meni se ona uopće nije sviđala. Sve su joj stvari bile ljepše od mojih. I torba, i pernica, i bilježnice. Blago njoj! Baš takve stvari sam si ja oduvijek željela.

Za vrijeme odmora svi su se moji prijatelji okupili oko nje.

- A gdje stanuješ? - pitala ju je Martina.

- Imaš li brata ili sestru? - i Nikolina se morala odmah upoznati s Anom.

- S kol'ko si prošla? - zanimalo je Doru, štrebericu.

- Hoćeš bombon? - ponudio ju je Ratko. On je bio zadužen da se Ana u razredu osjeća voljenom. Voljenom? Na tu učiteljevu riječ, sva sam se naježila.

»Ha, možeš si misliti! Ratko mene voli, a ne Anu, iako se pravi da me ne poznaje. On samo sluša učitelja, kao i uvijek!« tješila sam samu sebe.

Ana se pravila jako dobrom. Pravila se da je i prema meni dobra. Samo se pravila! Išla mi

je tako na živce. Odlučila sam svu djecu u razredu nagovoriti da se s njom ne igraju. Ali, to je bilo jako, jako teško. Odmah sam odustala od nagovaranja. Jer Ana se svima sviđala. E, baš zato se meni nije sviđala!

U petak smo nakon četvrtog sata igrali graničara sa susjednim razredom.

- Samo hrabro! Pazi na loptu! - navijao je učitelj na početku.

Svi su znali da JA najbolje igram graničara.

»Ako i to Ana bolje radi od mene, poludjet ću«, pomislila sam.

- Ana, pazi! - viknuo je Ratko, ali prekasno. Nakon prve minute igre, Ana je bila pogođena i morala je van iz igre.

»Jes!« pomislila sam u sebi. »Bar u graničaru nije bolja od mene!«

Znala sam da moram pokazati što znam su u razredu zbog Ane zaboravili na mene. Igrala sam ludo i ostala zadnja u polju. Svi su računali na našu pobjedu. Trebala sam samo pogoditi graničara koji je bio u njihovom polju. Držala sam loptu u ruci i spremala se kresnuti po graničaru.

- Škvaldro, gledajte sad! - važno sam bacila loptu i bila sigurna u pogodak. Željela sam da Ana vidi kako se igra. Ipak nije u svemu bolja od Mirne. Slavodobitno sam je pogledala. Ona mi je užasno uzvratila pogled, želeći mi nešto reći. Prekasno! Samo sekundu kasnije shvatila sam zašto me tako gledala. Graničar je uhvatio loptu i svom snagom kresnuo mene!

- Pa kako? Zar ga nisam pogodila? – užasno sam pitala.

- Nisi! Buljila si u Anu!

- Samo buljiš, umjesto da igraš!

- To nikako nisi smjela napraviti!

- Zbog tebe ćemo izgubiti! - vikali su svi.

I izgubili smo. Nitko sa mnom nije razgovarao. Ostala sam sama na igralištu.

»Kak' ste bezobrazni, bezobraznici jedni«, svađala sam se s njima u sebi. Nisam podnosila samoću. Čim bih je osjetila počela bih plakati. Ovaj put u miru, jer me nitko nije gledao. Ali, prevarila sam se.

- Nemoj plakati! - čula sam Anin glas.

- Uopće ne plačem!

- A zašto ti onda cure suze?

- Zato što se nikome više ne sviđam. Bezobraznici jedni!

- Meni se jako sviđaš.

- Ma daj...

- Stvarno! Imaš lijepo ime. Takvo sam oduvijek željela. I tvoja haljina mi se sviđa. Da

bar ja imam takvu. I torba ti je super, i pernica i bilježnice. Da sam bar ja kao ti.

- Ma daj... - ponovila sam i obrisala suze. - Samo se praviš!
- Ne pravim se. Igraš graničara najbolje na svijetu. To ja oduvijek želim.
- A ja želim biti kao ti. Ti si najbolja.
- Ne, ti si najbolja! - odgovorila je Ana.

Bilo je jasno. Jedna smo drugoj najbolje.

- Kad je tako, budi mi najbolja prijateljica, može? - pitala sam Anu sramežljivo.
- Može! Baš sam se s najboljom prijateljicom prošli tjedan posvađala - odgovorila je veselo Ana.

Tako smo na brzinu postale najbolje prijateljice. Meni se sviđalo sve Anino, a Ani sve moje. Sviđale smo se jedna drugoj. Primile smo se za ruke i krenule u razred.

Navečer, kad sam legla u krevet, sjetila sam se Ane. Bila sam tako zločesta prema njoj. Što me spopalo? Obećala sam si da ću sljedeći put otjerati takvu zločestoću prije nego se zalijepi za mene.

- Laku noć, Ana, i... oprosti mi - šapnula im ispod popluna, još se malo sramila i na kraju, zaspala.

Sljedećeg jutra, veselila sam se susretu s Anom. Čim sam stigla pred školu, Ana je dotrčala k meni. Kad su ostali to vidjeli i oni su me pozdravili. Više se nisu ljutili.

Zazvonilo je za početak nastave. Ana me uhvatila za ruku i putem do učionice šapnula:

- Željela bih da mi budeš najbolja prijateljica do kraja života.
- Može. Do kraja života! - odgovorila sam joj i veselo ušla u učionicu.

Žute se jaglaci.

Žuti se i sunce koje jače grije.

Došlo je proljeće.

S njim i proljetna groznica.

Groznicu liječim kopanjem.

U povrtnjaku šijem i sadim.

Na tržnici prodajem.

U školi glumim učiteljicu.

NE DA MI SE

Izvirilo sunce, trava počela rasti, visibaba i jaglaca koliko želiš. Skidam kaput, bacam u ormar kapu, šal i čizme.

U torbu stavljam gumi-gumi, pripremam koturaljke, nagovaram mamu da mi kupi nove cipele.

Bake žive u vrtu. Sade cvijeće, obrezuju voćke, kopaju zemlju i popisom poslova izluđuju mojeg tatu koji samo viče: - Nemam vremena!

Mama šeće ili trči po stanu s krpama za čišćenje.

- Sve je tako prljavo! Pogledaj prozore! – viče i čisti, čisti i viče. I sad mi je u ušima zvuk usisavača i miris sredstava za čišćenje.

U školi mjesec visibaba. Crtamo visibabe, čitamo o visibabama, opisujemo visibabe, pjevamo pjesmu o visibabi. Sve same visibabe. Povisibabila sam od svega toga.

Gledam oko sebe i ništa mi nije jasno. Osim da je došlo proljeće. Kada dođe proljeće, znam samo reći: NE DA MI SE! To je rečenica koju izgovaram tisuću puta dnevno.

- Paulina, donesi iz dućana kruh i mlijeko.
- NE DA MI SE ! - cvilim iako znam da inače to nije tako teško.
- Paulina, odnesi smeće iz kuhinje.
- NE DA MI SE! - ponovo izleti poznata rečenica.
- Otvorite 25. stranicu u udžbeniku i pročitajte ... - započinje učitelj školski sat.
- NE DA MI SE! - šapnem Ani i baš me briga što to moramo pročitati. Učitelja uopće ne slušam. Pogledom samo zujim po učionici. Učitelj me već nekoliko dana promatra i okreće glavom lijevo-desno.

- Što je, Paulina? Uхватила te proljetna groznica?
- NE DA MI SE... odgovoriti na ta pitanje.
- Ni meni se NE DA!
- NE DA NAM SE! - viču prijatelji oko mene.

Nikome se ništa ne da. Zato smo s učiteljem izišli u školski park i sjeli na travu. Gledali smo sunce, slušali ptice, mirisali proljeće. Sve je mirisalo po proljeću.

Otkrili smo i krivca za NE DA MI SE!

Zaključili smo daje za sve krivo proljeće.

- AJOOOOOJ... - opet me hvata groznica. NE DA MI SE više pisati...

RADOVI U VRTU

Učitelj je zakasnio. Sjedili smo na sagu nasred učionice i nismo znali što bismo radili.

- Dat ćemo mu neopravdan sat! - rekao je* Luka.
- Kako učitelju? - pitala je Nikolina.
- Ako mi ne smijemo zakasnuti, ne smije ni on. Zaista se neodgovorno ponaša.

Nakon petnaestak minuta u razred je ušao učitelj s velikom košarom.

- Oprostite, djeco, gužva na tržnici!

Iz košare je izvadio mrkvu, peršin, krumpir, luk, zelenu salatu, tri rajčice, četiri paprike i dva krastavca.

Ništa nam nije bilo jasno. To je valjda kupio svojoj ženi. Zašto nam to pokazuje? Na tržnicu se ide subotom, a ne četvrtkom, kad prvi u imamo tjelesni, za koji dečki žive.

- Propao tjelesni!
- Znao sam! A baš mi se igra nogomet.

- Zašto nije zakasnio na matematiku?

Učitelj je sve povrće stavio na klupu i pozvao nas k sebi.

- Zar ćemo kuhati ručak? - pitala je Nikolina.

- Danas ćemo naučiti što sve treba uraditi da bismo u košari imali ovako lijepo i svježe povrće.

- To znam, treba otići na tržnicu! - pravio se važan Luka.

Nije baš tako. Na selu, u proljeće seljaci siju i sade povrće u povrtnjaku. I mi ćemo imati školski povrtnjak.

- Ali nismo mi na selu! - pobunio se Luka.

- Daj, šuti! - uzviknule smo Nikolina i ja u isti glas, jer je zaista pretjerao.

Otišli smo u školsko dvorište i tražili mjesto gdje ćemo početi kopati. Imali smo lopate, riljače, motike i grabljice koje nam je posudio školski vrtlar.

Cijeli dan smo kopali i rovali po zemlji kao krtice.

- Umorio sam se kao da sam odigrao tri nogometne utakmice - puhao je Ratko.

- Ni partija tenisa me ništa manje ne umori – znojio se Luka.

Nikolina, Dora, Martina i ja imale smo prljave nokte kao nikada do tada. Svaka je napravila svoju gređicu na kojoj je posijala i posadila povrće.

Učitelj se pravio da zna kopati i saditi, ali... nije mu išlo. Lopata mu je tri puta ispala iz ruku, a jednom je gotovo pao. Najsmješniji je bio, kad je s krivo okrenutim grabljicama grabljao zemlju. Umjesto da je rahli, on ju je gladio!

- Učitelju, možda bi vam bilo lakše da okrenete grabljice! - predložio je Luka.

- Bravo! To sam čekao! Namjerno sam ili postavio naopako da vidim što ćete reći.

Ha, možeš misliti! Uvijek kad bi napravio nešto krivo, rekao je da je to bilo namjerno, jer želi vidjeti što mi znamo. Skušili smo ga. O radovima u vrtu nema pojma.

Meni su se radovi u vrtu jako svidjeli. Sljedećeg vikenda otišla sam s bakom Ljerkom i djedom Brankom na njihovo imanje u blizini Zagreba. Tamo imaju veliki povrtnjak.

- Želim imati svoj mali povrtnjak!

- Ti si još mala.

- Nisam!

Bila sam uporna i napokon dobila svoj komad zemlje. Nazvala sam ga »Povrtnjak Pauline P.«

Djed i baka nisu mogli vjerovati mojoj vještini u kopanju, sisanju i sadenju. Svaki slobodan trenutak provodila sam u povrtnjaku. Zbog mnogo sunca i kiše ubrzo je izraslo i moje povrće. Bilo je manje od povrća u bakinom dijelu povrtnjaka, ali nema veze.

Djed je povrće stavio u košaru. Odlučio ga je prodati na tržnici.

- Mirovine su male, a povrća mnogo. Treba se snaći u životu!

Baka se smijala djedu, koji nikada do sada nije prodavao na tržnici.

- Idem i ja s tobom. I ja ću svoje povrće pro- l. ui. Hoćemo li imati vagu?

Obožavam vagati i prodavati. Cijelo subotnje prijepodne na tržnici sam nudila i prodavala povrće.

- Kupite svježe povrće iz Paulininog vrta.

- Koliko stoji mrkva? - čula sam poznat glas.

Pred mojom klupom stajao je učitelj i gledao moju mrkvu.

»Baš mi je on sad tu trebao«, pomislila sam.

- Vama ću pokloniti! - rekla sam sramežljivo.

Ipak sam mu se pohvalila.

- Sama sam je uzgojila.

- Sama?

- Zapravo, malo mi je djed pomogao!

- Lijepo! Znaš što? U ponedjeljak ćeš mi pomoći na nastavi prirode i društva. Predlažem da ti budeš učiteljica.

- Učiteljica?

- Da! Svoje ćeš prijatelje naučiti što se sve radi na tržnici.

- Ja? Hm, hm ... - zastala sam da malo pro-mislim bojeći se što će reći Dora, Nikolina, Ratko i Luka. - Pa dobro! Može! Da donesem i vagu u školu? Obožavam vagati.

- Dogovoreno! - pružio mi je ruku učitelj, uzeo mrkvu i ipak ostavio na klupi pet kuna koje sam odmah spremila u džep.

Takav vam je život! Prvo sam bila učenica, onda poljoprivrednica, pa prodavačica i na kraju učiteljica.

Uskoro smo prodali sve povrće. Žurila sam kući pripremiti predavanje za ponedjeljak. Učitelj je rekao da za svaki sat piše pripremu. Moram i ja napisati svoju. Kao prava učiteljica!

NISI MI VIŠE PRIJATELJICA

- Učitelju, Paulina prepisuje od mene! - čula sam iza sebe Doru.

- Obična tužibaba! - prosiktala sam kroza zube.

Toga petka bila sam u strašnoj nevolji. Zaboravila sam što je subjekt, a što predikat. I baš toga petka učitelj je došao u razred i odlučio da pišemo »lagani ispitić«.

Dora je bila presretna. Sve je znala, jer je štrebala cijeli tjedan upravo to što se u testu tražilo. I ja sam štrebala, samo pogrešno gradivu Koturanje na novim koturaljkama učitelj danas nije ispitivao. I što mi je preostalo nego prepisivati od Dore.

Učitelj se razljutio kad je vidio što radim i napisao mi jedinicu u imenik. Tu jedinicu sam i sama mogla vidjeti.

»Isuse! Velika je kao kuća!« - zatulila sam i odmah se sjetila Boga, vjeronauka i deset Božjih zapovijedi. Činilo mi se da mi u tom jadu ni Bog ne može pomoći.

Za vrijeme odmora odigrala se najstrašnija svađa u povijesti našeg razreda. I Dora i ja smo se derale kao šašave:

- Mrzim tužibabe i izdajice!
- Mrzim neznalice!
- Nisi mi više prijateljica.
- Nisi ni ti meni!
- Glupa si i ružna!
- A ti si bezobrazna!
- Sve cure ću nagovoriti da se ne druže više s tobom! Nitko se ne druži s izdajicama.

Cijeli vikend sam učila. Htjela sam što prije ispraviti groznu jedinicu i ispričati se učitelju za prepisivanje.

U nedjelju navečer lice mi se zažarilo. Visoka temperatura, kašljanje, kihanje i šmrcav nos. U ponedjeljak nisam mogla ići u školu.

Još bolje! Bar neću gledati Doru tužibabu Odmorit ću se od nje i njenog tužakanja. A kad se vratim u školu zdrava i odmorna, sve ću zadiviti svojim znanjem.

Cijeli tjedan sam ležala u krevetu i puno, pit no spavala. Uglavnom sam sanjala Doru tužibabu...

U ponedjeljak smo se Dora tužibaba i ja potukle, dok je cijeli razred vikao:

- Šoora, šoora!

U utorak je Dora tužibaba dobila jedinicu iz matematike, jer je sve prepisala od mene.

U srijedu je Dora tužibaba pala i razbila koljena. Cijelu noć sam je žalila.

U četvrtak je nisam sanjala. Nedostajala mi je u snu.

U petak sam se ludo zabavljala s Dorom tužibabom. Bile smo opet dobre prijateljice.

- Neću se probuditi! Neću!!! Pustite me da se igram s Dorom! - vikala sam u snu.
- Paulina, jesi li se napokon probudila? – čula sam zabrinuti glas svoje mame. - Zvala te

Dora. Zabrinuta je za tebe i tvoje zdravlje. Pričala mi je o nekom tužakanju i o tome kako joj je žao.

- I meni je žao! Oprostit ću joj sve! Bit ćemo opet najbolje prijateljice. Jako je volim i ne mogu bez nje! Ona je moja najbolja prijateljica, znaš! - odskakutala sam veselo do telefona u hodniku.

- Mislila sam da ti je Ana najbolja prijateljica?

- I ona mi je najbolja i Martina i Nikolina.

- Najbolja je samo jedna.

- Ništa ti, mama, ne razumiješ! Nemam ti vremena objašnjavati. Moram nazvati Doru.

Otrčala sam do telefona i okrenula Dorin telefonski broj. Čim sam čula njezin glas, potpuno sam ozdravila. Dogovorile smo se da će mi sutra pomoći ispraviti jedinicu. Iako mi pomoć nije potrebna, nisam je mogla odbiti. Ako mi šapne koji odgovor, neću je tužiti učitelju. Tužibabe uopće nisu u modi.

P. S. Ovo je jako važno! Dora više nije tuži baba. Slobodno prekrižite te riječi u tekstu. Iznad svake prekrižene riječi – tužibaba – napišite riječ prijateljica. I to najbolja.

Miriše trava.

Sve je zeleno.

Idemo na pik-nik.

Na zelenu travu.

U kojoj su pisanice.

I uskrсни zec.

Veseo Uskrs i proljetni praznici!

EKO PIK-NIK

PIK-NIK, PIK-MIK, piknik... Kako se to ono piše? Nije važno.

To vam je ono kad u košaru stavite sve što ćete jesti i piti toga dana i odete u prirodu. Cijeli dan ste na livadi, u šumi. Igrate se, jedete i uživajte.

Upravo takav piknik je glavni krivac što smo mi postali EKO obitelj. To je sad jako u modi. Svi viču da moramo biti EKO!

- Sutra ne trebaš ništa kuhati - rekao je tata mami. - Idemo na piknik, u prirodu.

Mama je bila presretna, jer mrzi nedjeljna poslijepodneva ispred štednjaka. Svaku nedjelju govori jedno te isto.

- Danas ni nosom nisam provirila iz kuhinje Cijelo jutro kuham, onda se to pojede, a mene čeka hrpetina suđa. I to mi je neka nedjelja!

Ove nedjelje tata je sam pripremio meso za meso za roštilj i napravio krumpir-salatu. Mama se kupala u kadi igrajući se mjehurićima pjene kao malo dijete. Usto je i pjevuckala:

- Nedjelja je najljepši daaaaaan, kad ideš na ručak vaaaaan...

Ja sam se veselila izletu kao veliko dijete. Mama mi je bila smiješna. Nisam vjerovala da se izletu može veseliti više od mene.

Tako smo krenuli na piknik. Bilo nas je više od dvadeset. Ljudi, mislim. Tatini prijatelji su pekli meso na roštilju. Mamine prijateljice su pričale, pričale, pričale i uživale u prirodi. Mi klinci smo skakali, trčali, vikali i uživali u prirodi. Svi smo bili nasmiješeni i smiješni. Neki tate i mame su čak plesali uz glazbu koja je treštala iz njihovih automobila.

- Prava uživancija! - rekli su mama i tata nakon dobrog roštilja.

Ručak u prirodi je prava stvar. I ja sam uvidjela njegove prednosti. Prije ručka ne moraš postavljati stol, jer stola uopće nema. Ne moraš ni paziti kako se ponašaš za stolom jer ga, kako sam već napisala, nema. Nakon ručka ne moram pospremati stol, jer ga još uvijek nema. I na kraju, ne moraš moliti mamu da te nakon ručka pusti van, jer si već vani. Vani si u prirodi, a ne zavaljen u naslonjaču ispred televizora. A priroda je prekrasna. Baš onakva kakvu nam je učitelj opisivao.

- Zaista bismo i mi ljudi trebali nešto napraviti za tu prekrasnu prirodu - zaključila je mama.

Tata je zakolutao očima, a ostale tete uključile su se u razgovor o očuvanju prirode. I TO je TO!

Moju mamu je ta tema toliko zaokupila da nas je natjerala da postanemo EKO obitelj.

I postali smo. Kako? Ovako:

- Mama na balkonu sadi cvijeće. I ostale susjede nagovara da rade isto. Kad posadi cvijeće na balkonu, sadit će cvijeće ispred zgrade.

- Ja cvijeće redovito zalijevam. Čak redovitije od pranja zubi za koje me mama do sada »davila«.

- Tata odlazi u EKO patrolu i svađa se sa susjedima koji bacaju smeće po parku. Jednom ne iako uzrujao da se gotovo potukao. Kad je došao kući, za cijelu je svađu okrivio mamu, koja ga tjera da se ponaša kao EKO čovjek.

- Bratić Ivan osnovao je u svom razredu grupu koja se zove EKO borci. Bore se za prirodu sve u šesnaest!

- Planiramo kupiti EKO auto s katalizatorom. To su automobili u koje ide bezolovni benzin (to mi je objasnio Luka).

U kući imamo šest EKO koševa za smeće. Za staklo, za papir, za plastiku, za baterije, za... ne mogu se sjetiti.

To može biti i vrlo zabavno. Pogotovo kad tata baci konzervu u koš za papir.

Ja nosim smeće svaki čas u dvorište. Svaki put kad nešto bacim u zeleni, plavi ili žuti

spremnik kažem:

- I TO JE TO!

I tako... Ne znam koliko se isplati ići na piknik. Možda se i vi s njega vratite kao EKO obitelj.

Hej, možda bi to bilo i dobro!!!

Neka sve obitelji u mojem gradu postanu EKO. Tako će i moj grad postati EKO grad. Od svih EKO gradova napravila bi se EKO država, a od njih bi i planet Zemlja postao EKO.

I ekološki problem bio bi riješen! Važno je samo što češće organizirati EKO PIK-NIK.

USKRSNE BAKE

Stigao je proljetni i mirisni travanj. S travnjem su u našu kuću stigle i bake. Ljerka i Višnja.

- Mi ćemo ti pomoći! - rekle su bake mojoj mami.

Moja mama u posljednje vrijeme stalno kući, jer ima puno, puno, puno posla. Ne stigne počistiti kuću, ne stigne ispeći kremaste kolače, ne stigne izgllačati rublje, ne stigne promijeniti posteljinu, ne stigne... A Uskrs čeka pred vratima. On ne pita mamu stigne li to ona ili ne! Ne čeka, jednostavno dođe. Zato su prije Uskrsa k nama došle bake, ali pod jednim uvjetom. Da ih se sluša! Jer bake o Uskrsu znaju sve najbolje.

- I ja imam puno, puno, puno posla u uredu! – izjavio je tata čim su bake stigle.

Od tada ga nema po cijele dane kod kuće.

Mama, kad nije u uredu, gdje ima puno, puno, puno posla, u kući šuti i okreće očima. Bake imaju glavnu riječ.

I ja sam odlučila naći sebi puno, puno, puno posla, da ne budem iznimka u obitelji. Pravila sam se da imam puno zadaće i puno obveza u školi.

U subotu uoči Cvjetnice sve u kući treba biti čisto. Prije spavanja, na krevete se stavlja čista posteljina. Obvezatno se moram kupati.

- Dobro si uši operi! I vrat! - pametuje baka Višnja kao da se nikad do sada nisam okupala.

Ujutro, na Cvjetnu nedjelju, baka Ljerka u lavor stavi vodu i ružine latice. Čim ustanem, idem se umivati u »cvjetnoj vodici«.

- Sad ćeš mi cijelu godinu biti lijepa i dobio vidjeti! - mazi me baka Ljerka i objašnjava

kako se i ona, kad je bila mala, tako na Cvjetnicu umivala.

- Ako je to istina, nije mi jasno zašto nosiš naočale - pitala sam je umivajući se u »cvjetnoj vodici«.

Da moje cure iz škole znaju na kakve me sve gluposti mogu bake nagovoriti, ne bi me ni pogledale.

Nakon doručka odlazimo s maslinovim grančicama i cvijećem na svetu misu. Bake predvode cijelu obitelj. I djedovi, koji uživaju jer su sami kod kuće, moraju se pojaviti na misi.

- Nadamo se da znate sve molitve! - obraćaju nam se bake prije ulaska u crkvu. Tata Zoran i djedovi Željko i Branko kimaju glavama i čekaju da misa što prije završi kako bi mogli otići u kafić »Kod Štefa« na kavu i nešto k tome.

Tjedan uoči Uskrsa bake su stalno u kuhinji. Peku po nekoliko vrsta kolača dnevno. Tata i mama su stalno na poslu.

Kad sve ispeku i pripreme, odluče na Veliki petak ništa ne jesti! Smiješno, ali istinito.

- Danas je veliki post! - govore nam, ali nas ipak nude ribama, ribama, ribama...

- Pretvorit ćemo se u ribe! - prigovara tata po tiho da bake ne čuju.

Na Veliku subotu cijela obitelj odlazi na tržnicu.

- Samo da nešto ne zaboravimo! - jure bake tržnicom i pitaju se zašto je sve tako skupo.

U subotu poslijepodne svi bojimo jaja.

- Zašto su bakina jaja najljepše obojena? - ljuti se tata.

- Bakino je sve najbolje - namiguje nam mama.

- Kad vi budete tako stari i vama će sve ići od ruke! - pravi se važna baka Ljerka.

Prije spavanja valja posložiti pisanice u košaricu i ukrasiti proljetnu granu.

Na uskrsno jutro, bake ranom zorom odlaze u crkvu na blagoslov jela. Kad se vrate iz crkve, sve je spremno za uskrsni doručak.

- E, kad bi svaki doručak bio takav! - gladi se po trbuhu tata. - A, što će biti za ručak?

Nakon doručka odlazim u dvorište potražiti u travi poklone uskrsnog zeca. U travi me čeka deset novih bilježnica na kojima piše »Ne trgaj mi listove«.

- Ni uskrsni zec nije što je nekad bio! - promrmljam si u bradu. - Nekad je donosio igračke, a sad i on misli samo na školu.

Pred zgradom me čekaju Dora, Nikolina, Ana i Martina i viču:

- Požuri se, zakasnit ćemo u crkvu.

Na uskrsnoj misi bili su gotovo svi iz razreda. Luka je imao super sako, a Tomek kravatu! Baš je bio smiješan.

Kad sam došla iz crkve, u kući nas je čekala cijela obitelj.

- Napokon na okupu naši najmiliji! - veselile su se bake. Nakon nekoliko sati uskrsnog ručka stigla je večer.

- Hajde, brzo u krevet! Sutra je uskrsni ponedjeljak. Idemo uji Kreši i ujni Dudi na ručak Uvrijedit će se ako zakasnimo.

- Do kada će trajati taj Uskrs? - pitala sam potihom mamu. - Baš sam se umorila. Jedva čekam da počne škola. Valjda ću se tada malo odmoriti. Bake bi mogle otići kući. Sigurno i njima treba odmora. Ali djedovi su ih se već sigurno zaželjeli...

SVUDA JE LIJEPO, AL KOD KUĆE JE NAJLJEPŠE

Mislila sam kako ću se nakon Uskrsa, a prije početka nastave ipak malo odmoriti, ali prevarila sam se. U utorak, nakon uskrsnog ponedjeljka, to je izgledalo ovako:

- *Gut! Danke! Auf fiderzen!* - završio je tata telefonski razgovor i veseo ušao u sobu.

- Heiko i Leni zovu nas u goste! Putujemo u Njemačku.

Heiko i Leni su tatini rođaci koji žive u Düsseldorfu.

- Kako to misliš? Putujemo u Njemačku? - pitala je začuđeno mama. - Otkud nam novac za tako dalek put?

- Tata Zoran uvijek ima novaca za iznenadna putovanja.

Baš se pravi javio! A kad god tražim da mi da za sladoled, kaže kako nema novaca.

- Samo se praviš važan! - rekla mu je mama i mahnula rukom.

Tata je tajanstveno namignuo i krenuo prema polici s knjigama. Iz pet knjiga, samo on zna kojih, izvadio je po 100 eura i upitao:

- Tko se pravi važan? Ja?

Zatim se pošakljao po uhu i ponovno upitao:

- Gdje je šesta knjiga? U koju sam knjigu stavio šestu novčanicu?

Redom smo vadili sve knjige iz regala i prekapali po njima tražeći još jednu novčanicu.

Tek ju je u posljednjoj pronašla mama.

- A tu je, znači, tvoj crni fond! Glavno da stalno vičeš kako nemamo novaca!

- Dosta filozofije! Idem kupiti karte za zrakoplov na otplatu, a vi pakirajte kovčege.

- Kovčege? Kakve kovčege? Pa mi ih uopće nemamo. Moramo ih kupiti.

- Otkud ti novac za kovčege?

- Nije važno! - zacrvenjela se mama. - Što se mene tiče, svoje stvari možeš staviti i u plastičnu vrećicu. Paulina i ja putujemo s novim kovčezima.

I ona se pravila važna, dok smo je tata i ja začuđeno gledali. Tajanstveno je namignula i iz toaletnog ormarića izvadila svojih 200 eura.

- Mama, zar tu žene drže svoj crni fond? - upitala sam na posljetku i ja te zaključila da mi i nismo tako siromašna obitelj.

Drugi dan bili smo u zračnoj luci i čekali zrakoplov.

- Konačno ću se voziti u avionu! - veselila se mama.

I ja sam se veselila, ali ne tako jako kao ona.

- Nadam se da ovi veliki avioni ne padaju kao oni u Hugaču - rekla sam zamišljeno.

Kad mi je tata objasnio da su ovi zrakoplovi potpuno sigurni, bilo mi je puno lakše.

Najljepše je bilo kad se zrakoplov podigao iznad oblaka. Gledajući kroz prozor zamišljala sam kako bi bilo lijepo da po oblacima možeš hodati. Podsjećali su me na slatku, bijelu vunu koju si uvijek kupim u lunaparku.

Tata i mama nisu gledali oblake. Tata je gledao lijepe stjuardese, a mama se pravila važna čitajući novine. Usto je pijuckala i kavu. Ponašala se kao da je svaki dan u zrakoplovu, a ne prvi put u životu.

Sve što je lijepo kratko traje. Tako i let do Düsseldorfa. U zračnoj luci dočekao nas je Heiko s velikim njemačkim osmijehom dobrodošlice.

U Njemačkoj je sve njemačko. I kuće, i ljudi, i ulice, i drveće, i parkovi. Sve je nekako drugačije.

U Njemačkoj ljudi govore njemačkim jezikom. To je super! Mogla sam pričati što sam htjela, jer nitko me nije razumio. Mama mi ni jednom nije morala reći:

- Pazi što govoriš, Paulina.

Malo manje je bilo super to što ni ja njih nisam razumjela. Nisam razumjela ni mamu ni tatu. Jer, u Njemačkoj su i oni s Nijemcima razgovarali njemački.

U Njemačkoj mama i tata nisu išli na posao. Nisu bili živčani i nisu se nikamo žurili. Čak nijednom nisu rekli:

- Nemamo vremena! Požuri!

Njemački zrak iznimno im je prijao!

U Njemačkoj smo svaki dan ručali u restoranu. Zaključila sam da teta Leni sigurno ne zna kuhati kad nikad ne jedemo u njezinoj kuhinji koju se uvijek blista od čistoće. Kad sam pitala zašto ne jedemo kod kuće, tata je odgovorio:

- Da ne *zmažemo* čistu kuhinju!

U Njemačkoj ima puno slatkiša i nitko ti ih ne brani jesti. Blago njemačkoj djeci! Uživala sam u gumenim bombonima kojima me stalno nudila teta Leni. Kad sam upitala zašto mi stalno nudi bombone, tata mi je opet odgovorio:

- To je zato što teta Leni ne zna peći kolače.

U Njemačkoj smo posjećivali kazališta, muzeje, crkve, zabavne parkove... Upoznala sam bolje Düsseldorf nego vlastiti grad. Stalno smo se vozili autobusom, vlakom i podzemnom željeznicom.

- To ti je njemački ZET! - objašnjavao mi je tata.

Kad sam ga upitala zašto se ne vozimo Hoikovim novim automobilom, tata mi je odgovorio:

- Da se ne potroši i prije vremena ne ostari!

Nakon svakog odgovora veselo bi se nasmijao, tako da nisam shvatila šali li se ili misli ozbiljno.

Uživala sam u Njemačkoj. Ali samo pet dana. Šesto jutro sjetila sam se svojih najmilijih u Zagrebu. Silno su mi nedostajali. I tata je već umirao od dosade. Šest dana nije vidio svoje prijatelje u uredu. I mama se počela dosađivati. Već šest dana nije kuhala i prala rublje. Ja sam spavala u lijepoj sobi. Ali u njoj nije bilo mojih šarenih zastora i plavih jastučića na krevetu.

Barbice su već sigurno tužne bez mene.

Zahvaljujući putu u Njemačku, shvatila sam poslovicu: - Svuda je lijepo, al' kod kuće je najljepše.

U Zagrebu ne jedemo u restoranu, već kod kuće. Smijemo zaprljati kuhinju. Umjesto slatkiša jedemo mamine kolače, a umjesto ZET-om vozimo se tatinim starim automobilom koji ne treba čuvati. Tako sam se veselila povratku u Zagreb!

U zrakoplovu sam opet promatrala oblake. Željela sam da mi se maknu s puta i da što prije u dubini ugledam svoj Zagreb. Tata je opet gledao stjuardese i jedva čekao da dečkima u uredu o tome priča. Mama je uživala u avionskoj, lijepo složenoj hrani.

U zračnoj luci dočekali su nas bake i djedovi.

- Konačno ste došli doma! - vrisnule su bake kad su nas ugledale. Djedovi su odmah s tatom otišli na kavu i nešto k tome. Sve je bilo po starom. Bake su me pitale kako mi je bilo. Odgovorila sam im ono što sam tog trenutka osjećala:

- U Njemačkoj je sve njemačko. I jako je lijepo. Ali, znate, ljepše je doma gdje je sve domaće!

Poslovicu »Svuda je lijepo, ali kod kuće najljepše« o kojoj smo nekoliko puta razgovarali

u školi tek sam sada potpuno shvatila. Kad bih učitelju to priznala sigurno bi mi rekao:

- Šteta što si zbog toga trebala putovati čak u Njemačku!

SVIBANJ

Peti je mjesec za pet.

Svibanj se svima sviđa.

I mame su za pet.

Kad dođu u školu na Majčin dan.

I tate su za pet.

Kad kupe mamama cvijeće.

I ja sam za pet.

Kad pomirim mamu i tatu.

I Floki je za pet.

Kad naraste više nego se očekuje.

OPROSTI NAM, PAULINA

- Zašto si se opet posvađala s Dorom? - ljutila se mama na mene.
- Samo sam joj rekla da je krava! - opravdavala sam se. - Krave su baš korisne domaće životinje.

- Glupo se svađati s prijateljima.

Lako je njima govoriti. Odrasli se nemaju zbog čega svađati. Tako sam mislila do jednog svibanjskog poslijepodneva...

Na stubištu, čula se strašna galama. Približavala sam se vratima svojeg stana.

- Prestani se derati!
- Ti se dereš na mene!
- Što radiš po cijele dane?
- Radim više od tebe.
- Ne mogu te više trpjeti. Odlazim.
- Tko ti brani? Odlazi!

Baš kad sam htjela ući u stan, iz njega je izletio bijesni tata.

Mama je psovala u kuhinji i pretvarala moga tatu u sve vrste domaćih životinja. Iako su sve to bile korisne životinje, nije ju bilo lijepo čuti.

- Mama, kako se to ponašaš? - začuđeno sam je upitala.

Nakon nekoliko sati tata se vratio u stan. Mama ga uopće nije gledala. Uopće nisu razgovarali.

Tako je trajalo danima. Nisam ih mogla prepoznati. Ako su već morali razgovarati, činili su to preko mene. Ponašali su se kao mala djeca.

- Paulina, reci tati da treba promijeniti žarulju u hodniku.
- Paulina, reci mami nek' si sama promijeni žarulju.
- Paulina, reci tati da je to njegov posao.
- Paulina, reci mami da ja ionako ništa ne radim.
- Paulina, reci mami da ću promijeniti žarulju kad ona meni izglača traperice.
- Paulina, reci tati da mi to ne pada na pamet. Kao što ni njemu ne pada na pamet kupiti

mi ponekad malo cvijeća.

To mi je u prvo vrijeme bilo zabavno. Ali, nije potrajalo dugo. Ubrzo sam se umorila hodajući od jednog do drugog i ponavljajući njihove rečenice. Međutim, oni su i dalje razgovarali samo »preko mene«.

- Paulina, reci tati daje zvaog gospodin Maiko.
- Paulina, reci mami da me nema doma.
- Paulina, reci tati da je bezobrazan.
- DOSTA! - viknula sam iz sve snage. - Sad mi je stvarno dosta!

Kako ih nije sram? Zar ne vide kako se glupo ponašaju. Da se ja tako ponašam danima, već bih sigurno bila u velikoj i debeloj kazni.

Ni na izlet me nisu vodili, jer su posvađani. A kad sam htjela da me povedu u kino, ponašali su se kao najveće šljuke.

- Neka ide mama s tobom.
- Neka ide tata s tobom.
- Ako ne može tata, ne mogu ni ja.

Otišla sam u svoju sobu, bacila se na krevet i glasno zaplakala. Shvatila sam da nešto moram poduzeti. Oni se pod hitno moraju pomiriti, mače ću poludjeti. Po-lu-dje-ti! Mrzim ih kad se svađaju. Tako su tupi! Tako su glupi!

Cijelu noć razmišljala sam što napraviti. Vrtjela sam se u krevetu, šetala, popila četiri čaše vode i pojela tri čokoladne tortice. Pred jutro sam sve smislila i napokon malo zaspala.

Sljedeće jutro u cvjećarnici sam kupila buket cvijeća za mamu. Sjela sam za svoj kompjutor i napisala umjesto tate:

Ne znam pisati pisma. Kupio sam ti cvijeće i hoću da se pomirimo.

Voli te tvoj muž

P. S. Oprosti, hm, hm...

Nakon toga primila sam se glačanja tatinih traperica. Ponovo sam sjela za kompjutor i u mamino ime napisala:

Dragi moj!

Već te nekoliko dana gledam u prljavim trapericama. Izgledaš jadno. Baš sam bila zločesta žena. Molim te, ne ljuti se više na mene. Oprala sam ti traperice najmirisnijim praškom.

Voli te tvoja žena

Najteže je bilo napisati pisma umjesto njih Kao da ja znam kakva pisma pišu muževi ženama i žene muževima. Na sreću, moji mama i tata nisu jedno drugom nikad pisali. Tako valjda neće »skužiti« da to nisu oni pisali...

Cvijeće, traperice i pisma stavila sam na stol.

S nestrpljenjem sam čekala jedno i drugu Stigli su s posla u isti čas.

- Paulina, pitaj tatu kakvo je ovo cvijeće!

- Paulina, pitaj mamu zašto mi je ipak izgláčala traperice!

Opet su počeli. Zapravo, još uvijek nisu prestali. Nisam ih ni pogledala. Samo sam rekla:

- Pročitajte pisma.

Znala sam da će upaliti. Raznježili su se. Smiješili su se. Čak su si i puse dali...

Kad su se napokon pomirili, tata je priznao:

- Znaš, nisam ti ja kupio cvijeće.

- Ni ja ti nisam izgláčala traperice.

- To sad nije važno. Važno je da ste se pomirili! - uzviknula sam sretno i svakom prilijepila veliku pusu na obraz.

Uspjelo je! Mojoj sreći nije bilo kraja. Opet ću imati normalnog tatu i normalnu mamu. A oni su kao normalni, neposvađani roditelji zaista O. K.

Iako mi se strašno spavalo, nakon pomirenja svojih roditelja morala sam krenuti u školu. Nikom osim Dore i Nikoline nisam ispričala što se ovih dana događalo u mojoj kući.

- Nije to ništa strašno, Paulina! - rekla je Dora.

- I moji se tako ponašaju kad su posvađani – rekla je Nikolina.

Poslije nastave stigla sam kući. Čim sam ušla u sobu, na stolu sam ugledala velikog medu. U ruci je držao papirić na kojem je pisalo:

Draga naša Paulina!

Bili smo sebični i bezobzirni. Nismo razmišljali tebi dok smo se furili.

Nadamo se da se to više neće ponoviti.

Oprosti nam, Paulina!

Vole te tvoji mama i tata!

- Mama, tata, gdje ste? - viknula sam pročitavši pismo.

Oni su sjedili u dnevnom boravku i prepirali se koji će televizijski program gledati.

»Samo da prepirka opet ne preraste u svađu«, pomislila sam i zaključila da je život vrlo zamršen. Za svaki slučaj, ugasila sam televizor i počela im pričati kako je danas bilo u školi. Puno sam toga izmislila samo da zaborave na prvi, drugi i treći televizijski program.

MAJČIN DAN

Kao što je već poznato, ne volim pisati sastavke. Posebice opise. A predmeta, pojava i osoba za opisivanje koliko hoćeš! Upravo sam mislila da smo u školi i oko škole sve opisali, kad prije nekoliko dana čujem našeg dragog učitelja:

- Približava se Majčin dan. Svatko će pismeno opisati svoju mamu.
- O neee... - čuo se šapat iz mnogih klupa.
- Opet njegovi opisi!
- Kako je to teško!
- Što se mora, nije teško! - otpjevao je učitelj, pljesnuo rukama i glasno viknuo: - Na posao!

Svi mi u razredu jako volimo svoje mame. Ali ih isto tako jako ne volimo opisivati. Na žalost, učitelj nas nije pitao što volimo, a što ne. Neki put je i on tako dosadan i naporan.

Tako smo mi toga lijepog sunčanog dana čamili u učionici i opisivali svoje mame.

Opisala sam mamu onakvu kakva je. Vesela i nasmijana. Brbljava i brza. Nespretna i smotana. Zaboravljiva i znatiželjna. Visoka i vitka. Ima prekrasnu dugu, tamnosmeđu kosu. Katkad nosi rep, katkad ima ukosnicu, a katkad pundžu. Meni je s pundžom najljepša. Kao što volim nju, tako volim i njezinu dugu, tamnosmeđu kosu...

Na satu likovnoga, opet smo mislili na mame. Na klupe smo stavili vodene bojice, kistove i papire i slušali našeg dragog učitelja.

- Pokušajte naslikati mamu baš onakvu kako sad izgleda!
- Mislim, sad stvarno pretjeruje s tim mamama! - zacviljela je Nikolina.

Nisam znala bih li mamu naslikala s repom ili s ukosnicom. Na kraju sam je naslikala sa spuštenom, tamnosmeđom kosom. Bez repa i bez ukosnice.

Na kraju nastave učitelj je bio zadovoljan nama.

- Dobar ste posao obavili! Sutra je Majčin dan. Pozovimo mame u školu na kavu. Pokazat ćemo im likovne radove i pročitati kako ste ili opisali.

Svima se zamisao svidjela. Volimo kad su mame skupa s nama u školi. I mame su se razveselile toj zamisli i sve su nas nakon nastave čekale pred školom. Nakon posljednjega školskog zvona otrčali smo, svatko po svoju mamu.

Došla sam pred školu i pogledom tražila svoju. Pokraj mene stajala je teta koja je imala jednaku haljinu kao i moja mama. Ali ona je imala kratku, plavu kosu.

- Paulina, kako ti se sviđa moja nova frizura? - čula sam mamin glas.

Malo bolje sam pogledala tetu i shvatila da je to moja mama. Moja »nova« mama. Nešto mi se zgrčilo u truhu.

- Gdje ti je tamnosmeđa kosa? - vikala sam na nju.

Mama me samo gledala i šutjela.

- Pitala sam te, gdje si ostavila tamnosmeđu, dugu kosu?

- Kod tete Zdravke. Htjela sam se kod tete Zdravke, frizerke, posebno urediti za današnji sastanak!

- Baš danas? Baš si se morala ošišati, ha? I obojiti prekrasnu tamnosmeđu kosu, ha?

- Zar ti se ne sviđa moja nova frizura?

- Apsolutno ne! Svi će u razredu misliti da sam lažljivica prve klase!!!

Vodila sam mamu u razred na kavu i osjećala kao da će mi se cijeli svijet srušiti na glavu. U razredu nas je dočekaao učitelj koji je dobro upamtio kako sam opisala mamu u sastavku. Čim je ugledao moju »novu« mamu, prasnuo je u smijeh.

- Mame baš znaju zabrljati stvar, zar ne?

- Da, pogotovo kad odu frizeru! - rekla sam jadro.

Učitelj, kao pravi učitelj, odmah je shvatio u čemu je problem. Bojala sam se da »novu« mamu trebam ponovo opisati i naslikati. To bi ipak bilo previše. Sva sam se stresla od jada. Učitelj je to vidio, zagrlio me i šapnuo na uho:

- Smiri se! Ne moraš pisati novi opis.

Odmah sam bila veselija. Zapravo, mamina nova frizura je sjajna. Bilo me sram što sam na nju vikala pred školom. Morala sam to što prije ispraviti. Dotrčala sam do nje i glasno joj priopćila:

- Mama, ipak imaš dobru frizuru!

- Ma nemoj! A meni je sad žao što sam otišla teti Zdravki. Tako si me lijepo naslikala s dugom tamnosmeđom kosom.

- Lijepa si i ovako, i ovako.

Pokazala sam prstom na nju i na svoj crtež.

- I ijepa si svakako!

Zagrlila sam je najjače na svijetu, znajući kako imam najljepšu mamu. Veselu i nasmijanu. Brbljavu i brzu. Nespretnu i smotanu. Visoku i vitku...

Odlazeći iz škole, na livadi sam joj ubrala jedan cvijet (iako nisam smjela, jer se cvijeće na livadi ne smije brati) i rekla:

- Sretan ti Majčin dan!

FLOKI

Vedran ima psa. I susjed Pero svako jutro izvodi u šetnju svog psića, a ujo Krešo svake subote na ručak dovede i svog psa. Čak je i Tomek uspio nagovoriti svoje da mu kupe psa. Svi imaju psa osim mene.

- Kakav pas? - vrisnula je mama kad sam joj to rekla.
- Pas je velika obveza!
- Imamo premali stan!
- Ali, ja želim malog psa. Onog koji će moći živjeti u malom stanu i koji će biti mala obveza.

Nitko me više nije slušao. Mama je čitala novine, a tata gledao televiziju.

Silno sam željela psa. Nemaju oni pojma kako je teško biti sam u stanu dok oni rade. Da imam psa, ne bih bila sama. Branio bi me od lopova i zločestih ljudi. Tugovala sam i silno ga željela. Kad sam se prestala nadati bilo kakvom psiću, tati je u posjet došao prijatelj Đuka. I on ima psa i to ženskog. Njegova kujica zove se Saba.

- Saba je okotila pet malih psića. Mogu ti pokloniti jednog. Što kažeš?
- Ne treba nam pas u kući! - prekinula ga je mama.
- Imamo premali stan - čula sam po stoti put tatu.
- Ali, to će biti mali pas. Slobodno ga uzmite.
- Mali pas nam neće stvarati probleme - uvjerala sam ih i ponavljala: - Mali pas, mali pas...
- Sigurno će biti mali? - pitala je mama.
- I kad odraste ostat će mali! Sigurno! - Đuka je želio djelovati što uvjerljivije.

Napokon smo Đuka i ja obradili mamu i tatu. Đuka ga je sljedeći dan doveo u naš stan. Promatrala sam mamino lice i nadala se da se neće smrknuti. Čim je vidjela psića, razdragano je izustila:

- Kako je sladak! Daš mi ga malo?

Nakon pola sata igranja s njim opet je pitala:

- Sigurno će ostati mali?

Đuka je rekao da se ne moramo brinuti, jer s malim psom nema nikakvih problema.

Mama je još jednom pogledala psića i rekla:

- Ako je tako, nek' ostane kod nas!

Tako slatkom stvorenju nitko nije mogao odoljeti.

- Zvat ćemo ga Bleki - rekao je tata.
  - Bolje je Bloki! - rekla je mama.
  - Bleki, Bloki... neka bude Floki. Zvat će se Floki! - odlučila sam ja i uzela ga u naručje.
- Ti si moj Floki.

S Flokijem je sve u stanu bilo veselije. Stalno je nešto grickao, nekamo trčkarao i s nečim se igrao. Tata je veseo dolazio kući, jer ga je čekao Floki. Mama je veselo pospremala stan jer ju je zabavljao Floki. Ja sam veselo ostajala sama kod kuće jer me čuvao Floki.

Floki je jeo, igrao se i rastao.

- Više nije tako mali! - primijetila je mama.
- Valjda će sad prestati rasti! - rekao je tata.

Malu košaru zamijenili smo većom. I ta veća mu je za nekoliko mjeseci postala pretijesna.

- Nije mi jasno. Đuka je rekao da će ostati mali - počeo se iza uha tata.
- Meni Floki više ne izgleda tako! - zabrinula se mama.
- Ma, još je uvijek mali! - lagala sam i njima i sebi.

Floki je i dalje rastao i prerastao i najveću košaru koja se mogla kupiti u gradu.

- Gdje će sad spavati? - pitala je mama.
- Napraviti ćemo mu kućicu.
- A gdje ćemo staviti kućicu?
- Na stubište!
- Ne dolazi u obzir.
- Onda Floki mora u bakino dvorište.
- Bakino dvorište? To znači da više neće živjeti s nama u stanu?

Nisam si to mogla zamisliti.

- Ako Floki odlazi baki, odlazim i ja.
- I ja ću otići baki za Flokijem! - podržala me mama. Ni ona više nije mogla zamisliti život bez njega, bio on mali ili ne.

Tata se sjetio Duke i njegovih priča o malom psu. Bilo mu je jasno da Floki više nije mali pas i da ne može živjeti u našem malom stanu. Svi smo željeli zadržati Flokija. Svi smo počeli razmišljati kako riješiti taj problem.

- Znam! Sjetio sam se! Svi ćemo se preseliti u bakinu kuću.
- Tako je! A baka će doći u naš mali stan. Ionako se tuži da joj je kuća prevelika. Djed je ionako želi prodati.

Sigurno će pristati na zamjenu.

I pristali su! Tko bi rekao? Stvari se u životu ponekad iako čudno i brzo mijenjaju.

Krenuli smo u veliku selidbu. Floki se selio u svoju novu kućicu, mi u njihovu veliku kuću, a oni u naš mali stan. Tako sam zbog Flokija i ja dobila veću sobu. Mama je dobila radnu sobu u kojoj će moći šivati i glačati. Tata je dobio radionicu i podrum. Floki je živio i u svojoj i u našoj kući. Nikom nije više bila važna njegova veličina.

- Baš dobro da si veliki pas! Narasti još malo! - nagovarao je Flokija tata.

Nama nije bilo jasno čemu to nagovaranje, dok jedno jutro nismo vidjele na vratima ograde natpis »Oštar pas«. Mama i ja prasnule smo u smijeh, jer Floki uopće nije bio oštar.

I tata se počeo smijati. Namignuo nam je i rekao:

- Velik pas, oštar pas!

LIPANJ

U lipnju razmišljam o lipama.

I kunama za nove sandale.

U školi razmišljam o ocjenama.

I peticama za novi bicikl.

Razmišljam i o praznicima.

Ljetnim, jer počinje ljeto.

Bez razmišljanja kažem:

- Gotovo! Dosta! Kraj!

I odlazim na godišnji odmor.

SVAKO ZLO ZA NEKO DOBRO

Početak mjeseca u mojoj je obitelji sve lijepo i bogato. Tata i mama su veseli jer su dobili plaću. Napokon imaju kune u novčaniku.

Slično je i s bakama koje dobivaju mirovinu.

I ja imam pune ruke posla. Obljećem oko mame i tate s popisom sitnih potrepština.

- Trebala bih nove flomiće. U starom kompletu ne pišu mi crveni i zeleni.

- Izgubila sam crvene ukosnice, a baš mi takve trebaju kad obučem crvenu haljinu s naramenicama.

- Jesi li vidjela Dorinu gumicu za kosu? I ja bih istu takvu.

Ovaj mjesec, posebno sam uzbuđena čekala bakinog poštaru, jer mi je dobra bakica obećala kupiti nove sandale.

Volim ići s bakom Višnjom kupovati jer sam sigurna da ću dobiti sandale koje se MENI sviđaju. Mislim na moderne sandale s debelim đonom. (Svakako trebaju i lupati!)

Kad idem s mamom, koja za sebe kaže da ima jako dobar ukus, uvijek kupujemo ono što se NJOJ sviđa. A ja to onda moram poslije mjesecima nositi. Baš svašta!

Kupile smo najljepše sandale, s najdebljim đonom. Crvene, lakirane!

Već sam ih u trgovini obula. Tako su lijepo lupale kad sam s bakom šetala do tramvajske stanice i lizala sladoled.

Da ste samo vidjeli kako su mi pristajale! Drugi dan sam u školi namjerno zaboravila papuče da svi vide moje nove sandale.

- Vauuu, kako su dobre! - viknuo je čak i učitelj, na što sam bila jako ponosna.

Marina i Nikolina nisu mogle skinuti pogleda s njih.

- I mi ćemo si kupiti iste takve! - jednoglasno su odlučile.

Za vrijeme velikog odmora svi smo otišli na igralište. Martina, Dora i ja igrale smo gumi-gumi.

Bila sam na redu. Skačem ja, skačem u novim sandalama. Lupaju sandale i praše se k'o lude.

- Jedan, dva, tri... - brojila sam uz skakanje i uživala.

Da uživala! Bila sam najbolja u skakanju!

U jednom sam trenutku osjetila kamenčić pod sandalom, spotakla se i pala! Istog trena ustala sam i pogledala nove sandale. Bile su potpuno uništene.

- Ajoooj, moje nove sandale! - vrisnula sam.

I Dora i Nikolina su vrisnule!

- Paulina, krv! Curi ti krv.

Vriskove je čuo i učitelj. Začudjuće smirenim glasom želio me utješiti.

- Ne plači, Paulina! Tvoju bradu će brzo zašiti u bolnici.

- Zašiti? Pa nije mi brada haljina da se šiva! - vrisnula sam opet.

Nakon vriskanja, uhvatila sam se za bradu i osjetila nešto toplo. Osim uništenih sandala, crvenjela mi se i ruka. Opet sam vrisnula:

- Curi mi krv!

Učitelj me strpao u svoj stari automobil koji je vozio kao novi da bismo što prije došli do bolnice. Tamo su mi zašili rupicu na bradi. I rekli da ne smijem u školu! To je bilo dobro jer u školi pišemo same kontrolne.

- Svako zlo za neko dobro!

Ipak, sandale nisam mogla prežaliti. Patila sam zbog njih kao najnesretnija teta u ljubavnim filmovima! Patnju sam se osobito trudila pokazati kad me došla posjetiti baka Ljerka koja mi još od svoje mirovine nije ništa kupila.

- Jadne moje sandalice! Jadna ja bez njih. A imale su tako debeo đon!

Kao u svakom ljubavnom filmu i ovoj je patnji došao kraj čim je baka Ljerka izgovorila četiri čarobne riječi:

- Kupit ćemo nove sandale!

Tada je mama vrisnula i rekla da će me bake potpuno razmaziti. Usprkos malom osjećaju krivnje, veselila sam se odlasku u grad s drugom bakom koja će mi kupiti, već sam odlučila - ljubičaste lakirane sandale s još debljim đonom! Samo u njima neću više igrati gumi-gumi. Jer, sandale nisu kao brada koja se može zašiti i bili kao nova!

DAN PADANJA

Počinje ljeto i završava škola. Tata je nakon razgovora s učiteljem zaključio da mi na kraju školske godine može kupiti bicikl.

- Vauuu! Pravi je ženski! - zatulila sam od radosti.

Nazvala sam Doru, Nikolinu, Martinu i Maju da se pohvalim.

- Naći ćemo se u parku s biciklima - ubrzo smo se dogovorile.

Čim smo stigle u park, počela je luda vožnja. Svaka od nas željela je dokazati da vozi

brže od ostalih.

Smatrala sam da ja, s novim biciklom, ipak trebam biti najbrža i pobijediti.

Jurila sam kao formula jedan. Tako sam jurila da mi se u jednom trenutku od brzine zamračilo pred očima. U drugom trenutku već sam ronila po tlu, jer voziti u mraku još nisam znala.

- Isuseee! zavrištala je Dora vidjevši me kako padam. Zbog mojeg pada i njoj se zamračilo pred očima. Ni ona nije znala voziti u mraku pa je ubrzo nakon vriska i ona pala.

Martina i Nikolina nisu silazile s bicikla. Vozile su jedna prema drugoj gledajući sa strane u mene i Doru, koje smo ronile po tlu.

Kako nisu gledale ispred sebe, nisu mogle vidjeti da će se jedna u drugu ubrzo zaletjeti. To smo vidjele Dora i ja i u isti glas viknule:

- Pazi!

Ali, bilo je prekasno! Nikolina se zaletjela u Martinu, a Martina u Nikolinu. Obje su ronile po tlu, baš kao Dora i ja!

Sve nas je boljelo. I duša i tijelo. Nikolini i Dori bila je izgrebena lijeva, a Martini i meni desna strana lica.

- Kako ćemo ovakve Luki na rođendan? - upitala je zabrinuto Dora kad je napokon stala na noge.

Tog poslijepodneva trebale smo sve četiri doći Luki na rođendan.

- Izgledat ćemo kao budale! - stenjala je Martina.

- Ja ne idem! Neću se takva pred dečkima sramotiti! - odlučila je Nikolina.

- Ja ću im reći da sam namjerno pala. Treba isprobati novi bicikl i u padovima - došjetila sam se jadu.

Nikolinu smo ipak nagovorile da i ona pođe na rođendan. Ako se možemo s ogrebotinama sramotiti Dora, Martina i ja, može i ona.

Ponovo smo se srele pred Lukinom zgradom. Samouvjereno smo pozvonile na vrata Lukinog stana držeći poklone u rukama. Vrata je otvorila Lukina baka:

- Cure, dogodilo se nešto strašno. Luka je pao s tobogana! I Vedran i Ratko i Tomica! Svi su popadali i slomili se. Zamislite, igrali se padobranaca! Sad su kod doktora.

- Eto vidiš! Nismo samo mi nespretni - rekla je Dora dok smo izlazile iz Lukine zgrade.

- Sad mi je ipak malo lakše! - rekla je Nikolina.

Ona baš ništa ne razumije u životu. Zbog čega joj je lakše? Zbog toga što su nam i dečki nastradali ili zbog toga što nije jedino ona pala? A što ako su dečki prošli puno gore od nas? A što ako ih sad šivaju? A što ako im stavljaju gips?

Nikolina nikad, baš nikad ne razmišlja na pravi način, ali mi se nije dalo sad s njom prepirati, već sam samo zamišljeno rekla:

- Da im je znati na što oni sliče!

Sljedećeg juna, svi natučeni i izgrebeni našli smo se u školi. Srećom, dečki nisu ništa slomili. Samo su natukli ruke, noge, ramena i još nešto o čemu se ne priča.

Nakon školskog zvona za početak nastave, u razred je ušao učitelj sa zamotanom nogom.

- Nemojte me gledati. Jučer sam s dečkima i igrao nogomet.

Tek tada nas je pogledao. Pola razreda bilo je u zavojima i modricama.

- A što je bilo s vama? - upitao je iznenađen

Cijeli prvi sat pričali smo zbog čega smo u zavojima i modricama.

- Ah, djeco, što se može? - slegnuo je ramenima učitelj i zaključio: - Jučer je bio dan padanja.

Usred sljedećeg sata u razred je ušao neki striček s fotoaparatom.

- Dobar dan! - pozdravio je učitelj.

- Dobar dan! - odzdravio je striček.

- Ovo je gospodin fotograf koji će nas danas fotografirati. Na kraju školske godine treba nam zajednička fotografija, zar ne? - objasnio nam je i pitao nas učitelj.

- Bit će to lijepa fotografija - smiješeći se, rekao je gospodin fotograf ne pogledavši nas.

- Bit će to najgluplja školska fotografija - nesretno smo se gledali u zavojima i modricama.

Kad nas je svrstao u dva reda, cure u prvi, a dečke u drugi red, striček fotograf blesavo se nakreveljio i rekao:

- Pazi... ptičica!

Mi smo se nasmijali i rekli:

- Ptičica!

Fotograf je krenuo prema natrag i baš kad je htio »okinuti«, spotakao se na stolac i naravno... Pao!

Škola se pretvorila u pravi cirkus! Nismo znali idu li nam suze od smijeha ili plača. Učitelju je trebalo puno snage da nas smiri. Striček fotograf je rekao da će fotografiju ponoviti kad mu ozdrave rebra koja je natukao. Valjda ćemo i im do tada normalnije izgledati.

U svim ovim padovima ima i nešto dobro.

Nama curama su zabranjeni bicikli dok ne ozdravimo.

I dečki ne smiju u park dok im noge ne zacijele.

Odrasli su nam naredili da igru u parku, zbog padanja i zbog kraja školske godine, zamijenimo učenjem.

Sada svi sjedimo u svojim sobama, učimo i mirujemo dok nam ne zacijeje ogrebotine.

U ovoj teškoj situaciji jedino učitelj trlja ruke od zadovoljstva.

- Samo učite! Bilo bi vrlo loše da u ovom silnom padanju i vaše ocjene padnu nekoliko katova niže. Mirujući i učeći, to se bar vašim ocjenama neće dogoditi!

GODIŠNJI ODMOR I KRAJ

Evo me! Stigla sam! Stigla i do kraja ove školske godine. U školi se zaokružuju ocjene. To stvara strašnu nervozu u našim jadnim životima. Svi bismo željeli dobre ocjene. I mi i naše mame, tate, djedovi i bake...

- Paulina će proći s pet! - rekao je učitelj posljednjeg dana nastave. - Čestitam.

To je mamu i tatu jako razveselilo. Mene jedino brinu dvije četvorke. Prije nekoliko dana posvađala sam se sa subjektima i predikatima pa je učitelj rekao:

- Paulina, neka to bude jedna slatka četvorka.

»Ma koja četvorka???« panično sam pomislila i umiljato ga pogledala. Učiteljev pogled govorio je sve. Do petice se više nije moglo. Slično je bilo i u matematici. Pismeno množenje i Paulina nikako ne idu zajedno.

Bez obzira na četvorke koje kvare sliku pet, pet, pet u mojoj knjižici, svi moji najmiliji jako su ponosni na mene, Paulinu, i moj uspjeh u školi. Svi me za nagradu žele povesti nekoliko dana sa sobom na godišnji odmor.

Mama i tata planiraju godišnji odmor već mjesec dana. Svađaju se koliko ću dana gdje bi ti. Mene, naravno, zaborave bilo što pitati. Kao da ja tu nisam važna. A zbog mene se svađaju. Da pukneš od muke!

Kad sam vidjela da to tako ne ide, predložila sam im da napišu plan mojih školskih praznika. Bar su me u nečemu poslušali. Nakon nekoliko sati rasprave, mama i tata su ipak napisali plan i on izgleda ovako:

- kod bake Višnje i djeda Željka, u vikendici na jezeru Sabljaci - 15 dana
- kod bake Ljerke i djeda Branka na visokom brijegu iznad Zagreba - 15 dana
- kod ujne Dude i uje Kreše u Lovranu, na moru - 7 dana
- kod kume Smilje u prekrasnoj kući uz more - 10 dana

- s tatom i mamom na moru - ne zna se gdje ni koliko.

Baš krasno! Jedino se još oni nisu dogovorili. Ali, znate već njih. Imaju puno, puno, puno posla i nemaju vremena za planiranje godišnjeg odmora.

Kad sam pročitala plan, zalijepljen iznad kreveta na zidu svoje sobe, nisam baš bila oduševljena. To sam im i rekla!

- Plan baš nije sjajan! Mene, naravno, niste ništa pitali.
- Tebi je svejedno, Paulina.
- Tebi sutra počinju praznici i nemaš više puno, puno, puno posla kao mi.
- A sad nas pusti da odemo na posao.
- Što prije obavimo sve na poslu, prije ćemo na godišnji.

Ispričali su svoje i otišli. Na posao, naravno!

Oni i njihov posao! Kao da rade jedini na svijetu. I drugi mame i tate rade, pa ipak razgovaraju i misle na svoju djecu. Ili ja to samo tako mislim? Trebalo bi tim odraslima ipak malo više praznika. Možda bi onda bili normalniji.

A možda bi bilo bolje proći s dvicom. Tada me valjda nitko ne bi želio voditi na more i ostala bih za kaznu kod kuće. Imala bih više vremena raditi ono što ja želim. Možda bi me u tom slučaju nešto i pitali.

Di se mene pita, ja bih ostala cijelo ljeto u Zagrebu,

Luka, Vedran i Nikolina u Zagrebu su cijeli sedmi mjesec. Već smo se dogovorili. Na Jarunu je najljepše.

U osmom mjesecu s mora se vraćaju Martina, Dora, Ratko i Tomek. Cijela škvaldra je na okupu...

Tako vam ja, dragi moji, na kraju krajeva, i na kraju školske godina ne znam kako ću provesti školske praznike. Bit će valjda prema onome - tko jače vuče, taj i pobijedi...

Gdje ću, kako ću i s kim ću na kraju provesti ljetne praznike saznat ću kad mama i tata prestanu raditi. Ako se ne požure s prestankom rada strašno ću se naljutiti i strašno zaderati:

- Idemo na godišnji. Dosta... Gotovo... Kraj...

Dok njih čekam, imam vremena priopćiti vam da sam ja već na godišnjem. A to znači da više ne moram ni pisati, ni čitati, ni učiti. Ne trebam se više mučiti.

Iako se s pisanjem dnevnika nisam namučila, pomislila sam kako se dnevnik možda mučio sa mnom. Kolike sam samo gluposti u njega »nadržila«. A možda to i nisu bile gluposti?

Svejedno! Treba se i dnevnik malo odmorili. Spremit ću ga u posljednju ladicu.

- Tu me čekaj, dok se ne vratim ponovo u Zagreb! - reći ću mu prije odlaska s bakom

Višnjom i djedom Željkom u vikendicu na jezeru Sabljaci. - Pisat ću ti razglednice iz svakog mjesta koje posjetim ovo ljeto.

Razglednice ću u devetom mjesecu zalijepiti u novi dnevnik. A vama, koji ste pročitali ovaj stari dnevnik, od srca čestitam:

- Hvala vam što ste izdržali do kraja. Evo! Stigli smo do kraja! A to znači:

Dosta !

Gotovo !

Kraj !

Voli vas vaša Paulina P.!

SRPANJ I KOLOVOZ

Srpanj je sedmi.

Kolovoz je osmi.

Mjesec, mislim.

I to je sve!

Ne pišem ništa.

Na godišnjem sam odmoru.